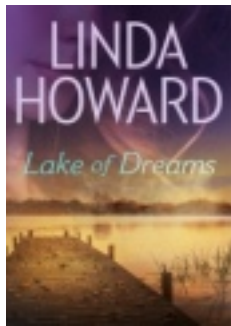

Lake Of Dreams

Contents

Lake Of Dreams	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	12
3. Chương 3	22
4. Chương 4	31

Lake Of Dreams

Giới thiệu

Series: Strangers In The Night - Book 1 Chuyển ngữ: meomatbu “Tin anh. . . thậm chí khi có bằng chứng...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lake-of-dreams>

1. Chương 1

Đôi mắt anh như đá quý, màu xanh sâu thẳm và sống động như biển cả, bùng cháy qua lớp sương mù bao phủ anh. Chúng lấp lánh chiếu xuống cô, với biểu hiện dữ dội làm cô sợ hãi, vùng vẫy ngăn ngừi trong cái ôm ghì của anh. Anh dỗ dành cô, lời lẽ của anh nồng nàn mãnh liệt khi anh kìm chế sự đấu tranh của cô, vuốt ve và mơn trớn cho tới khi cô run rẩy lần nữa trong niềm thích thú, căng thẳng nhìn lên anh. Hồng anh nhịp nhàng ấn vào cô, ngày càng sâu. Cơ thể khỏe mạnh của anh đã trần trụi, những bó cơ sắt đá di chuyển như bó tơ bên dưới làn da ẩm mồ hôi. Màn sương từ mặt hồ cuộn lại quá dày quanh họ đến nỗi cô không thể nhìn thấy anh rõ ràng, cô chỉ có thể cảm thấy anh, bên trong và chỉ như vậy, chiếm hữu cô quá mãnh liệt và hoàn toàn làm cho cô biết cô sẽ không bao giờ được tự do với anh. Nét mặt anh biến đi trong làn sương, không có cách nào để đôi mắt cô tìm thấy anh, không có cách nào để cô khóc ra nỗi thất vọng. Chỉ có đôi mắt như ngọc nóng bỏng của anh bùng cháy, đôi mắt mà cô đã thấy trước đó, xuyên qua những tấm màn khác...

Thea thỉnh linh thức dậy, cơ thể cô run rẩy với tiếng dội của nỗi đam mê... và sự đủ đầy. Làn da cô lấm tấm

mồ hôi, và cô có thể nghe thấy hơi thở mình, trước tiên nặng nề và gấp gáp, rồi chậm dần khi nhịp tim cô trở lại bình thường. Giấc mơ luôn luôn bòn rút sức mạnh của cô, bỏ lại cô vụn vẹo và rũ rượi kiệt sức.

Cô cảm thấy tan ra, không thể suy nghĩ, vượt cả nỗi hoảng sợ lẫn niềm say mê. Vùng kín của cô rung động như thể cô vừa mới làm tình; cô cuộn mình trong tấm chăn nhàu nhĩ, ấn đầu lại với nhau để cố gắng phủ nhận cảm giác vẫn có anh bên trong cô. Anh. Không có tên, không có dung mạo rõ ràng, nhưng luôn luôn là anh.

Cô chăm chú nhìn ánh sáng lờ mờ buổi sớm đã chạm vào cửa sổ, một màu xám rất mỏng manh gần như không xuyên qua tấm kính. Không cần thiết phải nhìn đồng hồ; giấc mơ luôn luôn tới vào giờ phút tối tăm tĩnh lặng trước bình minh, và kết thúc ở tia sáng đầu tiên.

Đó chỉ là một giấc mơ, cô tự nói với mình, viện tới bất kì nguồn an ủi có thể nào. Chỉ là một giấc mơ.

Nhưng nó không như bất kì giấc mơ nào cô từng có trước đó.

Cô nghĩ nó như là một giấc mơ riêng lẻ, và vẫn còn những đoạn riêng rẽ khác nhau. Chúng - điều đó - đã bắt đầu gần như một tháng trước đó. Lúc đầu cô nghĩ đơn giản rằng nó như một cơn mơ kì lạ, sống động khác thường và đáng sợ, nhưng nó vẫn chỉ là mơ. Sau đó nó lặp lại vào đêm tiếp theo.

Và tiếp theo. Và mỗi đêm kể từ đó, cho đến khi cô sợ hãi việc đi ngủ. Cô đã cố gắng đặt báo thức sớm, để chặn cơn mơ khỏi diễn ra, nhưng nó không được việc. Thực ra, cái chuông báo hoạt động tốt; nhưng khi cô đang nằm trên giường bực bội tiếc nuối giấc ngủ bị mất và để bắt mình thực sự tỉnh dậy, cơn mơ đã tới bằng cách nào đó. Cô cảm thấy nhận thức mờ dần, cảm thấy bản thân mình đang trôi đi bên dưới bề mặt của ý thức tới thế giới bóng tối đó, nơi mà những hình ảnh sống động ngự trị. Cô đã cố gắng chiến đấu, để thức dậy, nhưng đơn giản là không thể. Đôi mắt nặng trĩu của cô bị kéo xuống, và anh lại ở đó...

Anh giận dữ với cô, tức tối vì cô đã cố gắng tránh khỏi anh. Mái tóc sẫm dài của anh cuộn quanh vai, những lọn tóc tưởng như cũng đang sống với sức mạnh cơn giận của anh. Đôi mắt anh..., ôi lạy chúa, đôi mắt anh, mãnh liệt như giấc mơ, màu ngọc lam nóng bỏng thiêu đốt xuyên qua đàn muỗi đàn lưới trên tấm màn treo trên giường cô. Cô nằm yên lặng, nhận thức sâu sắc về tấm khăn trải giường bằng lanh mát lạnh bên dưới cô, về hương vị đậm đà của đêm nhiệt đới, về sức nóng thậm chí làm tấm áo ngủ mỏng manh của cô cũng trở nên ngọt ngào... và hơn hết là cơn run rẩy kích thích của cô trong ý thức hoảng sợ về người đàn ông đang đứng trong bóng tối phòng ngủ, nhìn cô chăm chăm qua vết cắt của tấm màn.

Hoảng sợ, đúng, nhưng cô cũng cảm thấy hân hoan. Cô đã biết điều này sẽ tới. Cô đã thúc đẩy anh, đã thách thức anh, đã trêu chọc anh để tới cái kết quả này, thỏa thuận của quỷ mà cô sẽ thực hiện với anh. Anh là kẻ thù của cô. Và đêm nay anh sẽ trở thành người tình của cô.

Anh hướng tới cô, sự rèn luyện của một chiến binh rõ ràng trong phong thái và sức mạnh mỗi chuyển động của anh. “Em đã cố lẩn tránh anh,” anh nói, âm thanh u ám như tiếng sét đêm. Cơn cuồng nộ gợn lên quanh anh, tưởng như nhìn thấy được uy lực của nó. “Em đã chơi những trò của em, cố ý khuấy động anh tới sự ngu ngốc của một con ngựa đực hứng thú với con cái... và bây giờ em dám cố gắng lẩn trốn anh? Anh nên bóp cổ em.”

Cô vùng lên một khuỷu tay. Trái tim cô đang nện trong lồng ngực, đập đau đớn vào xương sườn, và cô cảm thấy như thể cô sắp ngất. Nhưng nỗi ham muốn của cô đã thức tỉnh với sự gần gũi của anh, không đếm xỉa gì đến sự nguy hiểm. “Em đã sợ,” cô nói đơn giản, và sự thật làm anh nguôi giận.

Anh dừng lại, và đôi mắt anh bừng cháy còn mạnh hơn trước đó. “Quý bắt em,” anh thầm thì. “Quý bắt cả hai chúng ta.” Bàn tay chiến binh mạnh mẽ của anh trên tấm màn, giải phóng nó, xếp nó qua phía trên cô. Cái bó mỏng đó trượt qua cô, và lúc đó nó làm mờ đi nét mặt anh, ngăn cản cô ngắm nhìn anh rõ ràng. Sự đụng chạm của anh, khi nó tới, làm bật ra một âm thanh nhẹ, ngạc nhiên từ môi cô. Đôi tay anh dữ dội và nóng bỏng, lướt lên đôi chân trần của cô mơn trớn chậm rãi, nâng tấm áo ngủ của cô ra. Sự đối khát cảm lạnh, nhiều hơn cả sự dữ dội vì miễn cưỡng, tỏa ra từ anh khi anh chăm chú vào chỗ nối giữa hai đùi cô.

Nó theo cách ấy, sau đó, cô nghĩ, và chống đỡ bản thân mình. Anh muốn lấy đi sự trong trắng của cô mà cô không chuẩn bị. Đúng là điều đó. Nếu anh nghĩ anh có thể làm cô khóc trong nỗi đau và cơn sốc, anh sẽ bị thất vọng. Anh là một chiến binh, nhưng cô sẽ chỉ cho anh thấy rằng cô cũng can đảm ngang bằng.

Anh đã làm như thế, cuốn tới cạnh giường và chỉ với phần cơ thể dưới của cô trần trụi, và tấm màn nằm giữa họ. Anh lấy đi với sự tức giận, và với sự âu yếm. Anh lấy đi với một niềm đam mê thiêu đốt cô, với một sự trọn vẹn ghi dấu cô mãi mãi cho anh. Và, cuối cùng, cô đã bật khóc. Chiến thắng là của anh, sau tất cả. Nhưng cô khóc không phải vì nỗi đau, mà là vì khoái lạc và đáp ứng, và hạnh phúc cô đã không biết là tồn tại.

Đó là lần đầu tiên anh làm tình với cô, lần đầu tiên cô tỉnh dậy vẫn run rẩy từ đỉnh cao khoái lạc quá ngọt ngào và dữ dội làm cô khóc, rúc vào một mình trên cái giường nhàu nhĩ và khao khát nhiều hơn. Lần đầu tiên, nhưng dứt khoát không phải là cuối cùng.

Thea ra khỏi giường và đi lại phía cửa sổ, không ngừng xoa hai bàn tay lên xuống cánh tay mình khi cô chăm chú nhìn ra khoảng sân yên lặng của tòa nhà nơi căn hộ cô và chờ đợi bình minh thực sự đến, để ánh sáng rạng rỡ xua đuổi đi xúc cảm kì quái còn sót lại của điều không có thực.

Không gì trong cuộc đời cô chuẩn bị cho điều này. Mọi thứ đã quá bình thường, quá suôn sẻ (nguyên tắc là cleaverish). Cha mẹ tuyệt vời, cuộc sống gia đình bảo đảm, hai người anh trai - những người dù với tất cả những biểu hiện sớm hơn, đã trở thành những người đàn ông tốt bụng, thú vị mà cô ngưỡng mộ. Không có chấn thương nào đã xảy ra với cô khi cô lớn lên; trường học thì buồn tẻ, mối quan hệ bạn bè cần thiết thì thực ngọt ngào, những trận cãi vã và tranh luận thông thường, và những ngày hè dài êm ả trôi qua ở vùng hồ. Mỗi mùa hè, người mẹ can đảm của cô sẽ nhét mình trên cái xe lửa chở cả khách và hàng, và một cách dừng cảm hướng tới ngôi nhà nghỉ hè, nơi cô sẽ nhập bọn với ba đứa trẻ hiếu động trong phần lớn thời gian. Cha cô sẽ tới mỗi tuần, và dành vài ngày nghỉ của ông ở đó. Thea nhớ những ngày dài và nóng nực để đi bơi và đi câu, với những con ong bay vù vù trên cỏ, tiếng chim hót, ánh đom đóm lập lờ vào lúc nhá nhem, trò cricke và lũ ếch kêu ồm ộp, tiếng tôm của một chú rùa xuống nước, mùi vị thơm ngon của bánh ham-bur-ger được nấu trên than. Cô nhớ là đã buồn chán và bức bối khi phải trở về nhà, nhưng mùa hè sẽ lại tới và cô đã ở trong tâm trạng bồn chồn khi trở lại vùng hồ.

Nếu có điều gì trong đời cô là bất thường, thì đó là sự lựa chọn nghề nghiệp của cô, nhưng cô thích sơn vẽ những ngôi nhà. Cô sẵn lòng xử lí bất kì việc sơn vẽ nào, trong hoặc ngoài, và những khách hàng có vẻ yêu thích sự quan tâm tỉ mỉ từng chi tiết của cô. Cô cũng đã có được nhiều thêm công việc vẽ tranh tường, khi những khách hàng biết được khả năng đặc biệt đó và yêu cầu cô biến đổi những bức tường. Thậm chí những bức tranh tường của cô cũng có vẻ bình thường; không hề có bí ẩn hay biến dạng nào ở đó. Vậy tại sao đột nhiên cô bắt đầu có những giấc mơ thời gian kì lạ, tưởng tượng cùng một người đàn ông vô danh, đêm này qua đêm khác?

Trong những giấc mơ, tên của anh ta thật đa dạng. Anh ta là Marcus, và ăn mặc như một chiến binh La Mã. Anh ta là Luc, một kẻ xâm lược Nooc-măng (những người xâm lược nước Anh). Anh ta là Neil, anh ta là Duncan ... anh ta là quá nhiều những người đàn ông khác nhau mà cô sẽ không bao giờ có thể nhớ những cái tên, dù lúc ấy cô đã nhớ. Anh cũng đã gọi cô bằng những cái tên khác nhau trong cơn mơ: Judith, Willa, Moira, Anice.

Cô đã là tất cả những người phụ nữ đó, và tất cả những người phụ nữ đó đều là một. Và anh luôn luôn là cùng một người, không kể tên anh.

Anh tới với cô trong những cơn mơ, và khi anh làm tình với cô, anh chiếm giữ nhiều hơn cả thân thể cô. Anh chiếm hữu tâm hồn cô, và lấp đầy cô với nỗi ham muốn mãnh liệt không bao giờ ngừng, cái cảm giác mà cô bằng cách nào đó không thể đủ đầy nếu không có anh.

Sinh nhật thứ 30 của cô còn ít hơn một tuần nữa, và trong tất cả những năm đó cô đã không bao giờ có cảm nhận mãnh liệt về một người đàn ông có thực trên đời như cô có về cái gã tưởng tượng đã ám ảnh cô trong những giấc mơ.

Cô không thể giữ tâm trí mình vào công việc. Bức tranh tường cô vừa hoàn thành cho gia đình Kalmans thiếu phong cách lưu ý tới từng chi tiết của cô, mặc dù bà Kalman thích nó. Thea biết nó đã không đạt được tiêu chuẩn thông thường của cô, thậm chí nếu bà Kalman không để ý. Cô phải thôi mơ về anh ta. Có lẽ cô nên gặp một nhà trị liệu, hay có thể là một nhà tâm lí. Nhưng mọi điều trong cô nổi lên chống lại ý nghĩ đó, chống lại việc kể ra những giấc mơ đó với một người lạ. Điều đó sẽ giống như là làm tình nơi công cộng.

Nhưng cô phải làm điều gì đó. Những giấc mơ đang trở nên dữ dội hơn, đáng sợ hơn. Cô đã bị mắc chứng sợ nước, ngày hôm qua, cô gần như hoảng sợ khi lái xe qua cầu. Cô, người luôn luôn yêu thích bất kì môn thể thao dưới nước nào, và là người bơi lội như cá! Nhưng hiện giờ cô phải bắt bản thân mình dù chỉ là nhìn một dòng sông hay hồ, và nỗi sợ hãi ngày càng tệ hơn.

Trong ba giấc mơ cuối cùng, họ đã ở hồ. Vùng hồ của cô, nơi cô đã trải qua những mùa hè tuyệt vời thừa ầu thơ. Anh đã chiếm lấy cô ở vạt cỏ của ngôi nhà, và đột nhiên cô kinh sợ hơn bất kì lúc nào cô có thể nhớ trước đó. Nó như thể là anh ta đang săn đuổi cô trong những cơn mơ, hành động không ngừng ngày càng gần hơn cho tới kết thúc mà cô đã biết.

Bởi vì, trong những cơn mơ, anh không chỉ làm tình với cô. Đôi khi anh giết cô.

Ngôi nhà mùa hè vẫn như vậy, nhưng nhỏ đi một cách kì cục bởi thời gian. Nhìn qua đôi mắt của một đứa trẻ, nó là một nơi rộng rãi, kì diệu, một ngôi nhà nơi mà niềm vui và tiếng cười là rất tự nhiên, một ngôi nhà được tạo nên cho những mùa hè dài và hết sức thú vị. Thea ngồi trong xe và chăm chú vào nó, cảm thấy tình yêu và cảm giác yên bình vượt lên trên nỗi sợ ở chính nơi đây, ở cảnh tượng những giấc mơ gần nhất của cô. Không gì ngoài những điều tốt đẹp được gắn với nơi này. Ở tuổi mười bốn, cô đã nhận nụ hôn đầu tiên, với Sammy Gi-đó trong bóng liễu rủ. Cô đã phải lòng Sammy điên cuồng trong toàn bộ mùa hè đó, và bây giờ cô thậm chí chẳng thể nhớ được họ của anh ta! Quá nhiều cho một tình yêu thực sự.

Lúc này cô thấy ngôi nhà quá nhỏ, và cần được sơn vẽ. Cô mỉm cười, nghĩ rằng cô có thể chăm sóc nó một chút trong khi cô ở đây. Bãi cỏ đã cao quá đầu gối, và lá cây đung đưa treo trên cành sồi cổ thụ, ở một phía ngôi nhà. Thea cố gắng giữ mình và liếc nhanh về hướng hồ. Chỗ bến thuyền cũng cần được sửa chữa, và cô cố gắng tập trung vào nó, nhưng sự mở rộng của làn nước xanh phía đằng sau bến thuyền mang tới tâm trí cô nỗi lo lắng bồn chồn. Cơn buồn nôn rộn lên trong bụng và cô nén lại một cách khó khăn khi cô kéo cái nhìn của mình trở lại ngôi nhà và tập trung vào nước sơn bị tróc ra nơi cổng trước.

Đêm qua, anh đã giết cô. Đôi mắt màu xanh biển đó bộc lộ vẻ điềm nhiên và lạnh nhạt đáng sợ khi anh ta giữ chặt cô bên dưới làn nước hồ lạnh lẽo, cánh tay anh ta như thép khi sự vùng vẫy hoảng sợ của cô yếu dần, cho tới khi hai lá phổi bị tra tấn của cô từ bỏ chút oxy cuối cùng khi cô nuốt vào cái chết của chính mình.

Cô đã tỉnh giấc lúc sớm tinh mơ, đầm mồ hôi và run rẩy bầy, và biết rằng cô sẽ không thể tiếp tục như thế này lâu hơn mà không bị suy nhược thần kinh. Cô tỉnh dậy, dùng hết một bình cà phê, và trải qua vài giờ tiếp theo quá tải bởi chất ca-fe-in trong khi thực hiện những kế hoạch của mình. Cô không có công việc gì ngay lúc này, vì vậy sắp xếp khoảng thời gian rảnh cho mình thật dễ dàng. Điều đó không hẳn là hay ho, bởi vì mùa hè là lúc cô kiếm được phần lớn thu nhập, nhưng nó dễ chịu. Mất cả tiếng đến khi cô có thể đòi hỏi có lí cho việc bố mẹ cô bị đánh thức, cô đã gọi và xin phép họ được dành vài tuần ở vùng hồ. Như cô mong đợi, họ sung sướng vì cuối cùng cô cũng có một kì nghỉ. Các anh của Thea và gia đình họ sử dụng một cách đều đặn ngôi nhà mùa hè, nhưng vì lí do này hay khác, Thea đã không trở lại vùng hồ từ khi cô mười tám tuổi. Mười một năm là một khoảng thời gian dài, nhưng cuộc sống theo cách nào đó đã trôi qua như vậy. Trước tiên là trường đại học và sự cần thiết phải làm việc vào mùa hè để trang trải cho nó, rồi đến đôi ba công việc nhàn nhán trong lĩnh vực cô đã chọn nói cho cô biết rằng cô đã lựa chọn sai..

Cô đã rơi vào công việc của một họa sĩ sơn vẽ nhà hoàn toàn do ngẫu nhiên, khi cô không có việc làm và tuyệt vọng làm bất cứ điều gì để kiếm ra tiền. Với sự ngạc nhiên của cô, mặc dù công việc nặng nề gay gắt, cô đã thích việc sơn vẽ những ngôi nhà. Cùng với thời gian trôi qua, ngày càng có nhiều việc đến với cô. Trong suốt mùa đông cô chỉ có vài công việc nội bộ, nhưng cô thường xuyên làm việc như một người nghiện suốt mùa hè, và đơn giản là cô không thể tham gia cùng gia đình bất cứ lần nghỉ hè nào ở vùng hồ.

“Nhưng còn sinh nhật con thì sao?” mẹ cô hỏi, đột nhiên nhớ ra sự kiện sắp tới. “Con sẽ không ở đây sao?”

Thea ngáp ngừng. Gia đình cô quan tâm tới những ngày sinh nhật. Bây giờ các anh cô đã kết hôn và có con, cùng với những người vợ và những đứa con của họ, không có một tháng nào trong năm mà không có ngày sinh nhật của ai đó được tổ chức. “Con không biết nữa,” cuối cùng cô nói. “Con mệt mỏi, mẹ ạ. Con thực sự cần nghỉ ngơi.” Đó không hẳn là lí do cô muốn đi tới vùng hồ, nhưng cũng không phải là một lời nói dối.

Cô đã không ngủ được trong gần cả tháng, và sự mệt mỏi đã cuốn lấy cô. “Một bữa tiệc bị trì hoãn cũng ổn với mẹ chứ ạ?”

“Ừm, mẹ cho là cũng được thôi,” mẹ cô trả lời một cách nghi ngại. “Mẹ sẽ phải bảo các anh con biết.”

“Dạ, con ghét phải lùi những trò sinh nhật của họ sang ngày khác.” Thea trả lời với một âm điệu khô khan. “Nếu họ đã chuẩn bị cả đồng phân gà để ném vào con, họ sẽ phải giữ chúng lại vài ngày.”

Mẹ cô mỉm cười. “Chúng chưa bao giờ đi quá xa.”

“Chỉ bởi vì họ biết là con sẽ làm họ tội tệt gấp đôi.”

“Ồ hồ sẽ vui đó, con yêu, nhưng phải cẩn thận. Mẹ không biết là liệu mẹ có thích ý tưởng con ở đó một mình không nữa.”

“Con sẽ cẩn thận mà,” Thea quả quyết. “Có ít đồ dự trữ nào trong nhà không ạ?”

“Mẹ nghĩ có vài hộp súp trong chạn, nhưng không chắc lắm. Hãy kiểm tra khi con ở đó nhé, được không?”

“Hãy kiểm tra” là mật mã cho điều mà cha cô vẫn gọi là Nhắc Điện Thoại Lên Và Nói Cho Mẹ Biết Con Ổn Để Bà Ấy Không Gọi Báo Mất Tích. Bà Marlow thường để những đứa con sống cuộc sống của họ, nhưng khi bà nói “hãy kiểm tra”, tất cả họ đều hiểu rằng bà đang lo lắng.

“Con sẽ điện ngay khi con tới cửa hàng tạp hóa.”

Thea đã giữ lời hứa, gọi điện ngay khi cô tới cửa tiệm nhỏ nơi họ luôn mua đồ dự trữ cho ngôi nhà nghỉ hè. Lúc này cô ngồi trong xe ngay phía trước ngôi nhà, ổn lạnh bởi nỗi sợ hãi vì sự gần gũi với cái hồ, trong khi những túi thực phẩm lách cách ở ghế sau.

Cô bắt mình thở sâu, cố dập tan nỗi sợ. Ổn thôi, cô không thể nhìn mặt nước. Cô sẽ ngoảnh mặt đi khi dỡ đồ khỏi xe.

Cánh cửa kêu cọt kẹt khi cô mở nó, một âm thanh quen thuộc làm dịu đi tình trạng căng thẳng của cô. Hành lang dẫn phía trước chạy qua toàn bộ mặt tiền ngôi nhà, và trong thời thơ ấu của cô nó đã bị chiếm cứ bởi một bộ sưu tập Adirondack (chả biết là cái gì) không tương xứng, cây liễu gai, và ghế vải batit (một thứ vải gai mịn). Mẹ cô thường ngồi hàng giờ ở hành lang, khâu vá hoặc đọc sách, và để mắt đến Thea và các anh khi họ chơi đùa ở hồ. Hiên nhà bây giờ trống không; Adirondacks và những cây liễu gai đã không còn từ lâu rồi, và cô đã nghe mẹ nói rằng những chiếc ghế vải gai đã bị cất vào trong kho. Thea không biết liệu cô có buồn lấy chúng ra không; cô chắc chắn sẽ không nhìn ngắm mặt hồ nếu cô có thể.

Không, điều đó không đúng. Cô đã tới đây để đối mặt với nỗi sợ hãi mà những giấc mơ gây ra. Nếu điều đó có nghĩa là phải bắt mình nhìn chăm chăm vào mặt nước trong nhiều giờ, cô sẽ làm thế. Cô sẽ không để cho cơn điên rồ lúc ban đêm cướp mất niềm vui trong cuộc sống của cô.

Khi cô mở khóa cửa trước, hơi nóng và sự ẩm mốc của một ngôi nhà bị đóng lâu ngày phả vào mặt cô. Cô nhả mũi và đẩy vào trong, mở khóa và mở toang tất cả cửa sổ để đón làn khí tươi mát. Khi cô mang những gói thực phẩm để vào tủ lạnh, ánh sáng tỏa ra xa làm dịu bầu không khí.

Theo thói quen, Thea bắt đầu mang quần áo vào căn phòng ngủ cô vẫn luôn sử dụng, nhưng cô dừng lại ngay khi mở cửa. Cái giường khung sắt cũ của cô đã bị thay thế bởi hai chiếc giường đơn. Căn phòng nhỏ hơn nhiều so với cô nhớ. Một cái cau màu nhẹ khi cô nhìn quanh. Mặt sàn gỗ vẫn trông không như thế, nhưng những bức tường đã được sơn màu khác, và những bức màn phủ qua cửa sổ, còn hơn những tấm màn cô đã thích thú khi là một cô bé.

Phòng của các anh cô luôn có hai chiếc giường đơn – thực ra là ba chiếc – cô kiểm tra bên trong để chắc là nó vẫn y nguyên. Nó vẫn thế, mặc dù số giường đã rút xuống còn hai. Thea thở dài. Cô thích ngủ trong căn phòng cũ của mình, nhưng chắc chắn là phòng bố mẹ cô chỉ có một chiếc giường đôi, và cô biết rằng cô sẽ thấy thoải mái hơn. Cô có một chiếc giường cỡ bự trong căn hộ của mình.

Cô cảm thấy như Goldilocks(?) khi cô mở cửa phòng ngủ thứ ba, và bật cười. Chắc rồi, ở đây có một cái giường ngay bên phải. Không chỉ là một cái giường đôi. Trong phòng là một chiếc giường cỡ đại choán phần lớn không gian, chỉ chừa lại ở một phía khoảng trống để di chuyển khi lắp giường. Một cái bàn gương đôi

trang điểm chiêm đầy hầu hết không gian còn lại. Cô sẽ phải cẩn thận để khỏi vấp chân ở đây, nhưng cô dứt khoát sẽ ngủ được trong sự tiện nghi.

Trong khi treo quần áo vào phòng, cô nghe thấy tiếng cọt kẹt không lẫn vào đâu được của cánh cửa ngoài, những bước chân nặng nề trên hành lang, và sau hai khoảnh khắc, những tiếng gõ mạnh nơi cửa trước. Giật mình, Thea vẫn đứng nguyên. Một nỗi sợ hãi lạnh lẽo bắt đầu xuất hiện trong lòng cô. Cô không biết ai có thể ở cửa. Trước đây cô chưa bao giờ sợ khi ở đây – tỉ lệ phạm tội cực kì thấp đến mức gần như không có – nhưng cô bắt ngờ khiếp sợ.

Điều gì sẽ xảy ra nếu một gã lang thang đã trông thấy cô dỡ hàng khỏi xe, và biết là cô ở đây một mình? Cô đã “kiểm tra” với mẹ cô, để bà biết là cô đến nơi an toàn, vì thế không ai mong chờ nghe tin gì từ cô trong vài tuần hoặc khoảng ấy. Cô đã bảo mẹ là cô định ở đây hai tuần. Cô có thể bị giết hoặc bị bắt cóc, và có lẽ phải hai tuần hay lâu hơn trước khi bất kì ai biết được rằng cô đã mất tích.

Có những ngôi nhà khác ven hồ, dĩ nhiên, nhưng không cái nào ở trong tầm nhìn cả. Cái gần nhất, một căn nhà cho thuê, cách đây khoảng nửa dặm, ẩn khuất đằng sau một dải đất nhỏ nhô ra trong hồ. Sammy Họ-gì-đó đã thuê nó vào cái mùa hè khi cô mười bốn tuổi, cô nhớ lại. Ai mà biết được hiện giờ ai đang thuê nó, hoặc nếu có ai đó không buồn thuê mà đơn giản là xâm phạm.

Cô đã không nghe thấy tiếng xe hoặc thuyền nào khác, và điều đó có nghĩa là cái người ở hành lang đã đi bộ. Chỉ có ngôi nhà cho thuê mới ở trong khoảng cách có thể đi bộ được. Tức là anh ta là một người lạ, không phải thành viên những gia đình mà họ đã gặp gỡ ở đây mỗi mùa hè.

Trí tưởng tượng của mình đã đi quá xa, cô nghĩ, nhưng cô không thể ngăn được hơi thở gấp gấp hoặc nhịp tim đập mạnh của mình. Tất cả mọi điều cô có thể làm là đứng ở đó trong căn phòng ngủ, như một con vật nhỏ bé bị tê liệt bởi sự lạ gần của kẻ ăn thịt.

Cửa trước đã mở. Có một cái cửa chắn khác ở đó, nhưng nó không được cài then. Không có gì để ngăn hấn lại, dù hấn có là ai, đơn giản là đi vào.

Nếu cô gặp nguy hiểm thì cô đã ở trong bấy. Cô không có vũ khí, không gì ngoài mấy con dao làm bếp, nhưng cô không thể lấy được chúng mà không bị phát hiện. Cô ném một cái nhìn khố sở vào cửa sổ. Liệu cô có cơ hội để mở nó và trèo ra ngoài mà không bị nghe thấy? Căn nhà vô cùng yên tĩnh, cô nhận ra, không ồn lắm.

Hai tiếng gõ lại vang lên lần nữa. Ít nhất hấn ta vẫn ở hàng hiên.

Có thể cô điên mất rồi. Làm thế nào cô biết đó là một gã đàn ông? Bởi sự nặng nề của những bước chân ư? Có lẽ đó chỉ là một phụ nữ to con.

Không. Đó là đàn ông. Cô chắc chắn về điều đó. Thậm chí tiếng gõ cửa của hấn ta cũng đầy nam tính, quá mạnh cho bàn tay phụ nữ yếu mềm.

“Xin chào? Có ai ở nhà không?”

Thea run bắn mình khi giọng nói trầm lắng vang dội xuyên suốt ngôi nhà, xuyên qua thân thể cô. Đó chắc chắn là tiếng đàn ông, và nó quen thuộc một cách kì cục, mặc dù cô biết rằng mình chưa bao giờ nghe thấy trước đó.

Lạ Chúa, đột nhiên cô nghĩ, tức giận với chính mình. Điều gì vẫn xảy ra với cô vậy? Nếu gã đàn ông ở hành lang có ý làm hại cô, thì co rúm lại trong phòng ngủ sẽ chẳng tốt tí nào. Và hơn nữa, một gã tội phạm sẽ đơn thuần là mở cửa và tiến vào, và hấn đã làm điều đó rồi. Đây chắc hấn là một người đàn ông hoàn toàn lương thiện người đã đi bộ tới để gặp một người hàng xóm mới đến. Có lẽ anh ta đã không trông thấy cô, nhưng đã thấy chiếc xe hơi trên đoạn đường vào nhà. Cô đúng là một kẻ ngốc nghếch không giống cô lúc bình thường chút nào với những ý tưởng nghi ngờ và hoảng hốt ngớ ngẩn.

Tuy nhiên, việc lập luận chỉ có thể cố gắng làm dịu đi những cơn sợ hãi của cô. Mất nhiều nỗ lực để cô đứng thẳng vai và điều chỉnh lại nhịp thở, và thậm chí phải cần nhiều ép buộc hơn để chân cô di chuyển tới cửa phòng ngủ. Cô dừng lại lần nữa, vẫn ở ngoài tầm nhìn, để lấy quyết tâm cho sự can đảm của mình. Sau đó cô bước ra khỏi phòng ngủ để vào phòng khách, và trong tầm mắt của gã đàn ông ngoài hành lang.

Cô nhìn vào cánh cửa mở, và trái tim như muốn rớt ra. Hẳn ta bị in bóng bởi ánh đèn phía đằng sau và cô không thể nhận thấy từng đường nét, nhưng hẳn to lớn. Sáu thước ba, đó là tối thiểu, với đôi vai chiếm trọn khung cửa. Đường như chỉ là tưởng tượng của cô, chắc là thế, nhưng hình như có sự căng thẳng mơ hồ trên đôi vai ấy, điều gì đó vừa thận trọng vừa đe dọa.

Không có cách nào để cô ép mình lại gần hơn. Nếu hẳn ta mở tấm cửa chắn, cô sẽ nhảy tới cách sửa sau nhà bếp. Ví của cô ở trong phòng ngủ phía sau cô và cô sẽ không thể chộp lấy nó, nhưng chìa khóa xe vẫn trong túi quần jean, vì vậy cô có thể vào xe và khóa cửa lại trước khi hẳn tóm được cô, rồi lái đi cầu cứu.

Cô cố nói. “Vâng?” ép mình hỏi. “Tôi giúp gì được anh?” Bất chấp nỗ lực của cô, giọng cô phát ra nhỏ và khàn. Với sự hoảng hồn, cô nghe thấy nó dường như là một lời...mời gọi. Có lẽ nó tốt hơn là kinh sợ, nhưng cô nghi ngại. Điều gì phù hợp hơn để bắt đầu cuộc săn của một kẻ săn mồi, nỗi sợ hãi hay là lời mời mọc tình cảm lộ liễu?

Dừng lại ngay! Cô giận dữ với bản thân. Vị khách của cô đã không hề nói hay làm điều gì xác nhận cái loại hoang tưởng đó.

“Tôi là Richard Chance,” người đàn ông nói, giọng nói trầm trầm một lần nữa xuyên qua da cô, chạy khắp thân thể cô. “Tôi đang thuê ngôi nhà kế bên của cô để nghỉ hè. Tôi trông thấy xe của cô ở ngoài nhà nên tôi đến để giới thiệu mình.”

Sự khuây khỏa hầu như thay thế nỗi sợ, Thea nhận biết khi những bó cơ lỏng ra và sự đe dọa xẹp đi hoàn toàn. Cô vươn một bàn tay run rẩy để dựa mình vào tường.

“Tôi – Tôi vui vì được gặp anh. Tôi là Thea Marlow.”

“Thea,” anh ta lặp lại một cách mềm mại. Có một sự ham muốn phẳng phất trong cái cách anh gọi tên cô, như thể là anh ta đang thưởng thức nó. “Rất vui được biết cô, Thea Marlow. Tôi biết cô chắc hẳn vẫn chưa dỡ đồ, vì thế tôi sẽ không làm phiền. Gặp cô vào ngày mai.”

Anh ta quay lại để đi, và Thea bước một bước vội vã tới cửa, rồi một bước nữa. Cùng lúc khi anh ta với tay mở bức ngăn, cô đã ở ngưỡng cửa. “Làm thế nào mà anh biết tôi vẫn chưa dỡ đồ?” cô buột miệng, lại trở nên căng thẳng.

Anh ta dừng lại, dù không quay người. “À, tôi đi bộ khá lâu vào các buổi sáng, và sáng nay xe của cô vẫn chưa ở đây. Khi tôi chạm vào đầu xe cô ngay vừa rồi, nó vẫn còn ấm, vì vậy cô vẫn chưa ở đây lâu. Đó là một giả thiết có lí.”

Đúng là thế. Hợp lí, lo-gic. Nhưng tại sao anh ta lại kiểm tra đầu xe của cô để xem nó có nóng không. Nỗi ngờ vực giữ cô im lặng.

Rồi, chậm rãi, anh ta quay lại đối diện với cô. Ánh mặt trời lấp lánh trên mái tóc sẫm màu bóng nhoáng, dày và rực rỡ như lông chồn vizon, và bộc lộ một cách rõ ràng mọi đường nét mạnh mẽ trên gương mặt của anh ta.

Vẫn bất động, Thea nhìn anh ta đi xa dần. Máu xông lên đầu cô và cô nghĩ rằng mình sắp ngất. Có tiếng râm ran trong đôi tai cô, và đôi môi cô cảm giác tê cóng. Bóng tối bắt đầu xuất hiện trong tầm nhìn của cô và cô nhận ra rằng mình thật sự đã chết ngất. Một cách vụng về cô buông thả đôi tay và đầu gối và để đầu óc mình lơ lửng cho tới khi cơn choáng váng bắt đầu biến mất.

Ôi Chúa ơi. Là anh!

Không thể nhầm lẫn. Cho dù cô chưa bao giờ nhìn thấy gương mặt anh ta trong những cơn mơ, cô vẫn nhận ra. Khi anh ta quay lại đối mặt với cô và đôi mắt xanh dương rực rỡ đó chiếu vào cô, mọi tế bào trong cơ thể cô đã rộn lên vì sự nhận biết.

Richard Chance là người đàn ông trong những giấc mơ của cô.

Thea quá run sợ đến nỗi cô đã thực sự bắt đầu chất tất cả đồ trở lại xe, sẵn sàng để chạy trốn về lại White Plains với sự an toàn mơ hồ trong chính căn hộ của cô. Nhưng cuối cùng, dù vẫn run rẩy vì phản ứng, cô trả đồng thực phẩm và quần áo về lại trong nhà và sau đó phải viện đến phương thuốc cho khoảng thời gian kinh hoàng của mình bằng chất cà phê. Về nhà thì sẽ ích gì chứ? Vấn đề là những giấc mơ, điều đã đẩy cô

vào tình trạng gay go đến độ cô đã hoảng sợ khi một người hàng xóm tới gọi cửa và rồi lại quả quyết ngay lập tức, chỉ dựa vào màu mắt rực rỡ của anh ta, rằng anh ta là người đàn ông trong mơ.

Được thôi, thời gian sẽ là cách kiểm chứng, cô quả quyết với mình trong khi nạp cốc cà phê thứ ba. Cô chưa từng có thể trông thấy gương mặt của Marcus-Neill-Duncan, bởi vì màn sương quỷ quái dường như luôn ở giữa họ. Tất cả những gì cô có thể nói đó là anh có một mái tóc sẫm dài và đôi mắt xanh dương. Trong một khía cạnh khác, cô biết mùi của anh, sự đụng chạm của anh, mỗi inch trên cơ thể lực lưỡng của anh, sức mạnh khi anh làm tình. Cô có thể làm điều gì, yêu cầu Richard Chance cởi áo quần để cô có thể kiểm tra những thứ tương tự của anh ta sao?

Nhiều người trên đời có mái tóc sẫm; hầu hết, đó là sự thật. Nhiều người đàn ông tóc sẫm có đôi mắt rực sáng. Chỉ là tình cờ khi cô ngẫu nhiên gặp Richard Chance đúng vào lúc cô không thể suy nghĩ hợp lý về đề tài màu mắt. Cô cau mày khi nghĩ đến điều này, và rút tiếp tách cà phê thứ tư.

Cô đã tới đây với một chủ định. Cô từ chối để cho một cơn mơ, không kể nó gây phiền nhiễu và hiện thực, phá hủy sự thích thú của cô với những điều cô vẫn hằng yêu thích. Nó không chỉ là nỗi sợ hãi mới mẻ với nước điều mà cô không muốn, mà những giấc mơ đang diễn ra trong kí ức về những mùa hè tuổi thơ. Sự biến mất của niềm vui sẽ như sự biến mất của điều là trung tâm trong thế giới của cô. Quỷ tha ma bắt nó đi, cô sẽ học cách yêu thích nước trở lại. Có thể cô không thể nhìn ra hồ ngay lúc này, nhưng lúc nào rời khỏi đây, cô tự hứa, cô sẽ bơi trở lại. Cô sẽ không để cơn hoang tưởng điên cuồng về Richard Chance đe dọa đến.

Không có ý nghĩa gì hết khi anh ta gọi tên cô như thể nhấm nháp nó. Thực ra thì, nó có nghĩa gì đó, nhưng cái điều gì đó không được kết nối với những bộ phận gợi cảm của anh trong giấc mơ. Thea biết cô không có sắc đẹp làm mê đắm, nhưng cũng không phải là cô không thấy được sức hút của mình với đàn ông. Cô thường không hài lòng với đám tóc xoăn màu hạt dẻ của mình, thất vọng bởi sự quy phục của nó trong bất kì phong cách dễ thấy nào, nhưng đàn ông, vì lí do nào đó của họ, lại thích nó. Đôi mắt của cô màu xanh lá cây, gương mặt cô thanh tú và lạnh lợi, và sự khắc nghiệt trong công việc giúp cô giữ vóc dáng thanh mảnh. Lúc này đúng khí của cô đã trở lại, cô nhận thấy vài tia le lói trong đôi mắt khó quên đó có vẻ thích thú hơn là đe dọa.

Có thể là khó khăn để nhận ra rằng cô đã tới đây để giải quyết vài vấn đề hơn là tự cho phép mình có một mùa hè chơi bời với người hàng xóm mới. Cô không phải kiểu người lãng mạn, dù là cho hai tuần lễ giàu màu sắc đến thật tình cờ. Cô sẽ lạnh nhạt và không hứng thú với bất kì lời mời nào mà anh có lẽ sẽ đưa ra, anh ta đã gợi ý, và điều đó có thể là..

“TỐI ĐÂY.”

Cô quay lại, và trông thấy anh đang đứng bên dưới gốc liễu, tay anh rộng mở. Cô không muốn tới chỗ anh ta, mọi bản năng gào lên thúc cô chạy, nhưng sự cưỡng ép muốn tuân theo là một nhu cầu kinh khủng trong cô, một nỗi đau đớn và cơn đói khát mà anh có thể thỏa mãn.

“Tối đây,” anh lặp lại, và đôi chân miễn cưỡng của cô bắt đầu đi băng qua bãi cỏ mát rượi còn đầm sương. Cái váy ngủ màu trắng cuộn lại quanh chân cô, và cô cảm thấy mình như lơ lửng bên dưới làn vải mỏng manh. Không kể là cô có bao nhiêu lớp quần áo phủ trên mình, anh luôn làm cô cảm thấy bị lộ trần và dễ tổn thương. Cô biết mình không nên ở bên ngoài một mình, đặc biệt là với anh, nhưng cô không thể bắt mình trở vào trong. Cô biết anh là một người đàn ông nguy hiểm, và nó không phải là lí do. Tất cả những gì quan trọng là ở bên anh ta; sự đúng mực vốn là nguyên tắc sống đột nhiên có ý nghĩa ít hơn cả đám cỏ ẩm ướt bên dưới đôi chân trần của cô.

Khi cô tới chỗ anh, họ đối diện nhau như những kẻ thù, không cử động và cũng không nói năng gì trong một khoảng khắc dài đặc cho tới khi cô nghĩ cô sẽ hét lên vì tình trạng căng thẳng đó. Như một loài săn mồi, anh đã săn đuổi cô trong nhiều tuần, và bây giờ anh hiểu, với bản năng không thể sai lầm, rằng cô đã ở trong sự giam cầm của anh. Anh đặt bàn tay lên tay cô, sự đụng chạm của anh làm bùng lên sức sống, và một nụ cười hé mở nơi khóe miệng cứng cỏi của anh khi anh cảm thấy cơn run rẩy đang bộc phát của cô. “Em nghĩ anh sẽ làm em đau sao?” anh hỏi, với vẻ thích thú rõ ràng.

Cô rùng mình lần nữa. “Phải,” cô nói, nhìn anh. “Theo cách này hay cách khác... phải.”

Một cách kiên quyết anh kéo cô lại gần hơn, cho tới khi lớp áo mỏng của cô chạm vào anh và sức nóng từ cơ thể anh ta xua đi làn khí đêm lạnh giá. Tự động, cô đặt đôi tay lên ngực anh, và cảm nhận về những múi cơ cứng như đá làm hơi thở cô nghẹn lại. Không một người đàn ông nào cô từng chạm vào lại cứng cáp và mạnh mẽ như người đàn ông này – người chiến binh này, người mà cuộc sống dựa trên cái chết và sự hủy diệt. Cô muốn chối từ anh, tránh ra xa khỏi anh, nhưng bất lực như thể chiếc lá trong cơn gió để chống lại những luồng khí đã cuốn cô tới với anh.

Anh lướt môi mình lên mái tóc cô trong một cử chỉ dịu dàng kì lạ, một điều mà cô không hề mong đợi từ một người như anh. “Nào hãy nằm xuống với anh,” anh trầm thì, “và anh sẽ cho em thấy nỗi đau ngọt ngào nhất.”

Thea tỉnh giấc, âm dội lại của những tiếng kêu vẫn còn rơi rớt lại trong bóng tối của căn phòng ngủ. Anh đã đến; ồ, anh đã đến. Cô đã nằm ngửa ra, tấm áo ngủ bị cuộn lại quanh eo cô, chân cô mở và đầu gối gơ lên. Những tàn dư cuối cùng của sự thỏa mãn vẫn rung động nhẹ nhàng nơi vùng kín.

Cô gơ tay ôm lấy mặt và bật khóc.

Nó còn hơn là gây nhiễu loạn – nó là làm nhục. Gã đàn ông đáng nguyên rủa không chỉ tiếp tục trong cơn mơ, hắn còn chế ngự thân thể cô. Toàn bộ cảm xúc của bản thân đã bị mắc kẹt trong trạng thái bình thường vốn vững vàng, lý trí vốn hoạt động tốt của cô. Thea đã luôn nghĩ về mình như một người đáng tin, và bỗng nhiên sự miêu tả đó dường như không còn đúng nữa. Chỉ vì những giấc mơ, cô đã dành hai tuần cho kì nghỉ ngay giữa lúc công việc bận rộn nhất, vậy mà nó không ích gì. Điều gì đang xảy ra với cái lý trí bất kham lúc này của cô, nó chống lại mọi nỗ lực để hiểu xem chuyện gì đang diễn ra. Và chắc chắn là không bình thường khi có những cơn khoái lạc dữ dội một cách đáng sợ đêm này qua đêm khác, trong lúc nằm ngủ có một mình.

Kìm giữ những giọt nước mắt, cô loạng choạng ra khỏi giường và xuống phòng tắm, nơi cô đứng dưới vòi sen và cố gắng giữ khỏi thân thể mình cái cảm giác về sự vuốt ve của những bàn tay vô hình. Khi cảm thấy bình tâm hơn, cô lau khô mình và đi tới nhà bếp, nơi cô pha thêm cà phê và sau đó ngồi uống trong lúc nhìn ngắm bình minh lên trong một buổi sáng rạng rỡ ánh mặt trời.

Nhà bếp được đặt biệt lập với ngôi nhà, vì vậy mà cái hồ không bị nhìn thấy từ cửa sổ và Thea chậm rãi thư giãn trong khi ngắm những chú chim bé nhỏ di chuyển từ cảnh này sang cảnh khác trên một cái cây gần đó, hót líu lo với nhau và làm những công việc của chúng.

Cô phải ngăn những giấc mơ làm cô rối loạn. Không kể đến nội dung thì chúng chỉ là những giấc mộng. Khi cô nhìn vào lí lẽ này, một điều duy nhất mà chúng đã thật sự ảnh hưởng đến cuộc đời cô đó là nỗi sợ nước vô cơ. Cô đã tới hồ để vượt qua nỗi sợ, để bắt mình đối mặt với nó, và nếu cô thắng được nó cô sẽ được hài lòng. Có lẽ không bình thường chút nào khi có những mơ tưởng tình dục mãnh liệt, hay về một người đàn ông đã mang đến cho cô sự thỏa mãn đến thế để rồi lại giết cô trong vài cơn mơ khác, nhưng cô sẽ điều khiển nó. Ai biết được cái gì đã gây ra những giấc mộng? Chúng có thể bị tạo ra bởi những tác phẩm phong phú cô đã đọc, hay vài bộ phim cô đã xem, hoặc là kết hợp của cả hai. Có thể chúng sẽ biến đi một cách bí ẩn cũng như khi chúng đến.

Trong khi chờ đợi, cô đã lãng phí mất một ngày dành cho khoảng thời gian tìm lại chính mình. Ngoại trừ một cái liếc nhìn bồn chồn ra phía hồ khi mới đến, cô đã để mình hoàn toàn bỏ qua mặt nước.

Được rồi, Theadom, cô tự trách mình trong im lặng. Hãy thôi cư xử như một con ngốc. Hãy thoát khỏi cái hộp và làm điều mà mày đến đây để làm.

Với một cử chỉ vô thức, cô lướt ngón tay qua mái tóc, hầu như đã khô trong thời gian cô uống cà phê và trì hoãn điều không tránh được. Cô có thể nhận thấy những lọn tóc quăn ngổ ngược, dày và đầy sức sống nằm gọn trong tay. Mình chắc chắn trông thật xấu xí, cô nghĩ, và mừng vì không ai ở đó để trông thấy. Trong toàn bộ hai tuần này, cô sẽ không thêm để ý đến diện mạo của mình ngoại trừ vài nhu cầu cơ bản, cô sẽ hướng tới tự do.

Nhờ nguồn an ủi đó, cô rút tách cà phê cuối cùng và mang nó ra hành lang, cẩn thận nhìn xuống để không làm đổ thứ chất lỏng nóng đó. Phải rồi, cô nghĩ hài hước, đó quả là cái cố thật tuyệt để khỏi phải nhìn cái hồ trước tiên khi cô mở cửa ra.

Cô nhìn xuống khi mở cửa trước và cảm thấy bầu không khí sớm mai mát lạnh dội qua đôi chân trần của mình. Đơn giản là cô đã mặc lại chiếc áo ngủ sau khi tắm, và cái chất vải mỏng đó thật là không phù hợp với cái giá lạnh mà mặt trời vẫn chưa xua tan hết.

Được rồi. Đến lúc thực hiện. Nắm chặt cái tách như một cái phao cứu sinh, cô nhìn lên chậm rãi đến mức cái nhìn của cô lướt qua trước hết là cái sàn của hành lang, rồi đến bãi cỏ cao quá khổ, và sau đó nhẹ hướng đến hồ. Cô cố tập trung vào một vùng nhỏ trong tầm nhìn, để mọi thứ khác mờ đi. Có một cây liễu xa phía bên trái, và..

Anh đang đứng bên dưới tán cây rộng mở, hết như trong giấc mơ.

Trái tim Thea hầu như ngừng đập. Lạy Chúa, bây giờ những cơn mơ bắt đầu hiện ra cả trong lúc cô thức, dưới dạng một ảo giác. Cô cố gắng chớp mắt, cố gắng xua đuổi cái hình ảnh đó, nhưng những gì cô có thể làm là nhìn trân trối trong nỗi kinh hoàng rùng mình vào người đàn ông đang đứng im như tượng, đôi mắt xanh dương sâu thẳm của anh ta sáng lên băng qua khoảng cách.

Rồi anh chuyển động, và cô giật nảy mình khi cô cùng lúc nhận ra hai điều, mỗi cái đều gây rối loạn theo một cách khác nhau.

Thứ nhất, cái “hình ảnh” đó là Richard Chance. Cái hình dáng dưới gốc cây là một con người bằng xương bằng thịt, không phải một sản phẩm tưởng tượng của cô.

Thứ hai, cô đã không nhận thấy trước đây, nhưng đêm qua cô đã trông thấy gương mặt người tình của cô lần đầu tiên, và đó là gương mặt của Richard Chance.

Cô gắng kìm nhịp tim đang chạy đua của mình. Dĩ nhiên là tiềm thức của cô đã lựa chọn những đường nét khuôn mặt của anh ta cho người tình trong mơ; sau tất cả, cô đã bị hoảng hốt mỗi ngày bởi đôi mắt giống nhau của họ. Sự trùng hợp này, ít nhất, cũng hợp lo-gic.

Họ đối diện nhau qua bãi cỏ ẩm sương, và một nụ cười chậm rãi mở trên đường nét cứng rắn của đôi môi, hầu như làm tim cô bắt đầu gấp gáp trở lại. Vì lợi ích cho công việc của mình, cô hi vọng anh ta sẽ không mỉm cười thường xuyên.

Sau đó Richard Chance giơ tay với cô, và nói, “Tới đây.”

Chút sắc màu ít ỏi rút đi khỏi gương mặt của Thea. “Anh nói gì vậy?” Cô thà thì. Anh ta không thể nghe được cô. Anh ta đang đứng cách xa tới ba mươi thước; cô đã không thể nghe thấy một từ gì mà anh nói, dù vậy bằng cách nào đó âm thanh lại hoàn toàn rõ ràng, như thể cô đã nghe thấy nó ở bên trong cô cũng như bên ngoài. Nhưng biểu hiện trên khuôn mặt anh thay đổi một cách tinh tế, điều gì đó lạnh lợi hơn, đôi mắt anh sâu sắc hơn. Cánh tay mở rộng của anh đột nhiên có vẻ độc đoán hơn, mặc dù giọng anh trở nên phỉnh phờ. “Thea. Tới đây với anh.”

Cô run rẩy lùi lại, định đóng cánh cửa. Điều này chỉ thuần túy là ngẫu nhiên, nhưng nó thật ma quái.

“Đừng chạy,” anh nói mềm mại. “Không cần làm thế. Anh sẽ không làm đau em.”

Thea chưa bao giờ nghĩ rằng mình là người nhát gan. Các anh của cô sẽ miêu tả cô như một kẻ quá liều lĩnh cho lợi ích của mình, quyết tâm một cách ngoan cường để trèo lên bất cứ cái cây nào họ trèo, hoặc đu trên sợi dây thừng cao như họ đã làm trước khi nhảy xuống hồ. Bất chấp sự giống nhau kì quái giữa giấc mơ và điều anh ta vừa nói, lòng can đảm của cô đã được tăng cường, và cô chăm chú nhìn Richard Chance trong khi anh đứng dưới cây liễu, bị bao quanh bởi màn sương nhẹ. Một lần nữa, cô đang để sự trùng hợp lạ lùng làm mình kinh hãi, và cô đã mệt mỏi phải e sợ. Theo bản năng cô biết cách tốt nhất để chế ngự nỗi sợ hãi là đối mặt với nó – lý do cho chuyến đi tới vùng hồ của cô – vì thế cô quyết định nhìn thẳng và thật kĩ càng anh chàng Chance để ghi lại những điểm giống nhau giữa anh ta và người tình trong mơ của mình. Cô nhìn anh, và gần như ước rằng mình đã không làm thế.

Sự tương đồng không chỉ ở đôi mắt và màu tóc. Lúc này cô có thể nhìn thấy những nét lực lưỡng trên cơ thể anh ta, quá cao và vạm vỡ. Anh ta mặc quần jean, đôi giày đi bộ và cái áo phông kiểu cách đã bóc lộ cánh tay cơ bắp của anh. Cô chú ý độ lớn của cổ tay, đó là cổ tay của một người đàn ông đều đặn làm những việc đòi hỏi cơ bắp... cổ tay của một kiếm sĩ.

Cô thở hổn hển, rùng mình bởi ý nghĩ đó. Nó tới từ đâu vậy? Cô biết cái quái gì về những kiếm sĩ? Họ không còn nhiều trên đời; và cô chưa từng gặp ai đánh kiếm cả. Thậm chí khi cô hình dung ra những chuyển động trang nhã của thuật đánh kiếm, cô cũng không thể so sánh. Không, bởi vì kiếm sĩ với cô có nghĩa là ai đó sử dụng một thanh kiếm nặng nề trong trận chiến, ác liệt và dữ dội. Một ánh chớp nhá lên trong kí ức xuyên qua cô, và cô trông thấy Richard Chance với một thanh gươm khổng lồ trong tay, chỉ có điều anh ta được gọi là Neil... và rồi sau đó anh là Marcus, với một thanh gươm ngắn kiểu Ý mà anh cầm..

Không. Cô không thể để mình nghĩ như vậy. Những giấc mộng là sự tưởng tượng trong tiềm thức, không gì hơn. Cô đã không thật sự nhận biết bất cứ điều gì về Richard Chance. Đơn giản là cô đã gặp anh đúng thời điểm cô dễ bị tổn thương và mất cân bằng, như thể là cô đang phản ứng lại với niềm lãng mạn bị mất. Cô phải hiểu rõ như vậy, bởi vì không có điều gì để người đàn ông này làm trong những giấc mơ của cô.

Anh ta vẫn đứng đó, bàn tay vẫn mở ra như thể mới chỉ một giây trôi qua, chứ không phải là đã cả phút rồi.

Và rồi anh ta lại mỉm cười, hướng đôi mắt rạng rỡ vào một nơi nào đó. “Em không muốn xem lũ rùa con sao?” anh hỏi.

Lũ rùa con. Viễn cảnh đó làm cô ngơ ngác, và có sức mê hoặc đáng ngạc nhiên, bằng cách nào đó Thea thấy rằng mình đã bước tới vài bước, tới khi cô đứng dưới cửa chắn ở hành lang. Chỉ lúc đó cô mới dừng lại và nhìn xuống tấm áo ngủ. “Tôi cần thay quần áo.”

Cái nhìn của anh ta quét xuống cô. “Em trông rất tuyệt.” Anh không hề cố gắng che dấu âm điệu khàn khàn của sự đánh giá đó trong giọng nói mình. “Thêm nữa, chúng có thể bỏ đi mất nếu em không tới đó bây giờ.”

Thea cắn môi. Dù sao, cái áo ngủ cũng không phải kiểu hấp dẫn; nó là chiếc áo cotton trắng thô kệch, với viền cổ giản dị và cổ tay áo nhỏ chặt, và dài tới mắt cá chân. Sự thận trọng xung đột với ham muốn đi xem những chú rùa của cô. Bỗng nhiên cô không thể nghĩ điều gì đáng yêu hơn là lũ rùa con. Nhanh chóng quyết định, cô đẩy cửa và bước ra ngoài bãi cỏ um tùm. Cô phải nâng tấm áo lên tới giữa bắp chân để đi qua đám cỏ ẩm sương và bị ẩm. Một cách cẩn thận cô băng qua để đến với người đàn ông cao lớn đang chờ đợi cô.

Cô gần như đã tóm lấy anh khi nhận ra rằng mình đang ở gần mặt nước nhường nào.

Cô đông cứng lại giữa chừng, thậm chí không thể liếc qua phía bên phải nơi mặt nước hồ rầm rì quá gần chân cô. Thay vì vậy, cái nhìn đầy sợ hãi của cô ghim lại trên khuôn mặt anh, cầu cứu anh theo bản năng.

Anh thẳng người, mọi thứ thật trên thân thể cứng lại khi anh trở nên cảnh giác trong sự đáp lại phản ứng của cô. Đôi mắt anh nheo lại, cái nhìn chăm chăm sắc bén ném từ bên này qua bên kia, tìm kiếm cái gì đã làm cô sợ. “Cái gì vậy?” anh kêu lên khi anh giữ chặt cô trong tay và kéo cô lại gần hơn một cách che chở, trong hơi ấm và sự bảo vệ của cơ thể anh.

Thea run rẩy và mở miệng để nói, nhưng sự gần gũi với thân thể anh, cùng lúc vừa an ủi vừa báo động, làm cô bối rối đến nỗi không thể nói gì. Cô không biết điều gì làm cô sợ nhiều hơn, ở gần cái hồ hay ở gần anh. Cô đã luôn thích cái hồ, và rất thận trọng với anh, nhưng phản ứng tự động của anh với nỗi lo âu của cô làm rộn lên điều gì đó bên trong cô, và bỗng nhiên cô muốn chạm mình vào anh. Làn hơi ấm áp từ làn da anh tràn đầy trong mũi và trong phổi cô – một sự kết hợp mạnh mẽ giữa mùi xà bông, mùi khí trời tươi mát, mùi mồ hôi và mùi hương đàn ông. Anh đã kéo cô vào sát bên trái anh, để cánh tay phải tự do, và cô có thể cảm nhận nhịp đập đều đặn của trái tim anh trong lồng ngực vạm vỡ.

Cô bất ngờ, nhận thức sâu sắc về sự trần trụi của mình dưới lớp áo ngủ. Ngực cô rung lên ở nơi chúng chạm vào anh, và bắp đùi cô bắt đầu run rẩy. Lạy Chúa, cô đang làm cái gì ở ngoài này, mà lại mặc thứ đó? Điều gì đã xảy ra với cái lý trí vẫn được tán dương của cô? Từ khi những giấc mơ bắt đầu, cô dường như đã không suy nghĩ đúng đắn chút nào. Không bao giờ nên ở gần như thế này với một người đàn ông cô mới chỉ gặp hôm qua. Cô biết mình nên tránh xa khỏi anh ta, nhưng từ khoảnh khắc anh chạm vào cô, cô đã cảm thấy quen thuộc kì lạ, sự đúng đắn, như thể cô đã trở lại một nơi mà cô đã ở nhiều lần trước đây.

Bàn tay tự do của anh len qua những lọn tóc còn ẩm của cô. “Thea?” anh nhắc, những bó cơ đã bớt cảnh giác. “Điều gì làm em sợ vậy?”

Cô cố thông cổ họng và đấu tranh với cơn chóng mặt. Bàn tay anh trong mái tóc cô cảm giác thật là quen, như thể là... Cô giật mình khỏi những ý nghĩ bất thường từ cái hướng không thể đó. “Nước,” cuối cùng cô nói, giọng cô vẫn nghèn nghẹn nỗi sợ. “Tôi – Tôi sợ nước, chỉ là tôi để ý thấy mình gần bờ hồ như thế nào.”

2. Chương 2

“À,” anh nói trong một âm thanh hiểu biết nho nhỏ. “Điều đó có thể thông cảm. Nhưng em làm thế nào để đi xem những con rùa nếu em sợ nước?”

Mất hết can đảm, cô nhìn lên anh. “Tôi đã không nghĩ tới điều đó.” Làm sao cô có thể nói với anh rằng nỗi sợ nước của cô quá mới đến mức cô chưa từng nghĩ cô có thể hoặc không thể làm gì dựa trên sự gần gũi với nước. Sự chú ý của cô lại tan ra lần nữa, bởi góc cạnh của quai hàm anh khi nhìn từ dưới. Nó là một bộ hàm rất khỏe, cô nhận thấy, với một cái cằm cương quyết. Rõ ràng anh có một bộ râu rậm; mặc dù hiển nhiên là anh vừa cạo, cô có thể thấy bộ râu quai nón sẫm màu để lại dấu vết trên đó. Một lần nữa cảm xúc khó tả về sự tương đồng lại nổi lên trong cô, và cô muốn đặt bàn tay mình lên khuôn mặt anh. Cô tự hỏi liệu anh có luôn luôn đủ chu đáo để cạo râu trước khi làm tình, và đột ngột hình ảnh dữ dội của cái cằm cương nghị đó đang chà xát một cách dịu dàng lên đường cong của bộ ngực cô.

Thình lình cô giật mình ra, một cử động ngăn ngừa mà anh ngăn lại trước khi nó bắt đầu, cánh tay anh xiết chặt quanh cô và cương quyết kéo cô sát vào anh. “Lũ rùa ở ngay đây thôi, khoảng ba mươi bước chân,” anh thì thầm, cúi đầu xuống làm cằm anh chạm nhẹ vào tóc cô. “Em có thể trông thấy chúng nếu anh chặn giữa em và cái hồ, và giữ em thật chặt để em biết mình sẽ không rơi xuống đó?”

Ồ, anh quả là tốt. Cô nhận thấy nó theo cách kì lạ. Bất cứ khi nào anh làm điều gì đó làm cô cảnh giác – điều gì đó báo động cô, như là giữ cô trong tay anh – ngay lập tức anh lại làm cô sao lãng bằng một khoảnh khắc thật thú vị. Cô nhìn thấy mánh khỏe, nhưng ... lũ rùa con thật quá dễ thương. Cô nghĩ về gợi ý của anh. Nó chắc chắn là một trò lừa nguy hiểm, nhưng cô cảm thấy an toàn trong vòng tay anh, được sưởi ấm bởi sức nóng của anh và được quán lại trong những cơ bắp đầy sức mạnh đó. Nỗi khao khát bắt đầu trong khoảnh khắc đó, từ cái đụng chạm đầu tiên của anh, và đã mạnh tới mức cô vừa nhận ra nó. Tại sao cô lại nghĩ về sự dữ dội của cằm anh trên thân thể cô? Cô biết rằng mình nên trở vào trong. Nhưng lý trí đã không thể làm gì với sự hòa trộn những phản ứng hoang dại mà cô cảm nhận được từ lần đầu tiên trông thấy anh, nỗi sợ hãi, sự hoang mang, điều ép buộc và lòng khao khát tất cả được cuộn lại với nhau làm cho cô không thể biết từ giây phút này cô sẽ bị tác động như thế nào. Cô không thích nó, không thích bất cứ điều gì ở nó. Cô muốn trở lại là Thea già dặn, không phải là sinh vật bị kích thích và vô lý mà cô đã nhận ra.

Được rồi, hãy ném cái lo-gic ra ngoài cửa sổ. Nó đã không làm việc tốt kể từ lúc những cơn mơ bắt đầu. Cô nhìn lên đôi mắt xanh dương thận trọng đó và quăng đi sự cảnh giác của mình, quyết định hành động theo bản năng nguyên thủy. “Có lẽ được đấy. Hãy thử đi.”

Cô nghĩ rằng mình đã trông thấy một ngọn lửa hân hoan lóe lên trong đôi mắt pha lê, nhưng khi quan sát tỉ mỉ hơn cô chỉ thấy sự hài lòng rõ rệt của đàn ông. “Hãy bước xa vài bước khỏi mặt nước,” anh gợi ý, kéo cô theo trong khi cánh tay cứng cỏi vẫn để quanh eo cô. “Chúng ta vẫn có thể thấy những con rùa. Nói cho anh biết nếu chúng ta ở quá gần, được không? Anh không muốn em lo lắng.”

Cô mỉm cười, và ngạc nhiên vì mình có thể làm thế. Làm sao mà cô không lo lắng cho được? Cô ở quá gần mặt nước, và quá gần anh. “Nếu tôi đi giày, tôi sẽ bị lắc lư trong chúng mất,” cô thừa nhận.

Anh liếc xuống đôi chân trần của cô, và cách cô đang kéo cái váy ngủ của mình lên để giữ chúng khỏi đám cỏ ướt. “Có thể có những cây tăm xuân nữa,” anh nói để giải thích khi anh cúi xuống và luồn cánh tay kia xuống dưới đầu gối cô. Thea bật kêu một tiếng ngạc nhiên khi anh nâng cô lên, túm lấy áo anh trong một nỗ lực để giữ vững mình. Anh nhả nhả khi bế cô dựa vào ngực anh. “Thế nào?”

Hoảng hốt. Hồi hộp. Trái tim cô đang đập dữ dội, và sức ép đầu tiên của lòng ham muốn đang trở nên thật mãnh liệt. Cô nhìn xuống đất và nói, “Cao quá.”

“Em không sợ cả độ cao chứ?”

“Không, chỉ nước thôi.” Và anh nữa, anh chàng to lớn. Nhưng bị hấp dẫn nhiều hơn là e ngại, cô nhận ra.

Anh mang cô dọc theo bờ hồ, cẩn thận không tới quá gần mặt nước, trong khi Thea nhìn ngắm mọi nơi ngoài cái hồ. Cái vùng dễ nhìn nhất là cổ họng anh, mạnh khỏe và rám nắng, với một chỗ hõm bé nhỏ bên dưới cái yết hầu cứng cỏi của anh. Sự gần gũi với làn da trần của anh làm đôi môi cô náo nức, như thể cô vừa được chạm vào cái hõm đó nơi mạch anh rộn ràng một cách mời mọc.

“Chúng ta phải yên lặng,” anh nói thầm, và giảm tốc độ ở những bước cuối cùng. Họ đã rời khỏi bãi cỏ tương đối gọn ghẽ và tới một nơi lộn xộn với những cây bụi, cỏ dại và có thể gồm cả những cây tầm xuân. Với đôi chân trần, cô cảm thấy mừng vì anh bế cô. Những cái cây mọc dày hơn ở đây, giới hạn một cách tuyệt vời phong cảnh của vùng hồ. “Chúng vẫn ở đây, trong một khúc cây đổ nằm ở rìa nước. Đừng chuyển động đột ngột nhé. Anh sẽ để em xuống, chậm thôi. Đặt chân em lên giày anh.”

Trước khi cô có thể hỏi tại sao, lúc này cô cảm thấy thoải mái hoàn toàn trong vòng tay anh, anh đã rút tay khỏi chân cô và để cơ thể cô trượt xuống. Mặc dù anh đã cẩn thận không để cái áo ngủ của cô chạm vào giữa họ, nhưng sự chà xát của thân thể cô trượt qua cơ thể anh còn lôi cuốn nhiều hơn. Cô bắt lấy hơi thở của mình, ngực và đùi cô rộn lên nóng bức thậm chí khi cô đặt chân mình lên mũi giày anh và dồn toàn bộ trọng lượng của mình lên đó. Anh cũng bị tác động; không thể nhả mắt khỏi cô, anh đặt chân lên cứng ngắc nơi háng anh.

Tuy nhiên, dường như anh có khả năng hơn cô trong việc lơ nó đi. Anh đặt cả hai cánh tay quanh cô, giữ cô dựa vào anh một cách thoải mái, trong lúc anh đứng quay lưng lại phía hồ. Cô có thể cảm thấy tình trạng kích thích rên rỉ trong anh, nhưng có vẻ như nó không phải là nhục dục thuần túy, bất chấp sự cương cứng của anh.

“Có bảy con đấy,” anh thầm thì, giọng anh rì rầm khàn khàn như một người tình. “Chúng sắp thành hàng trên khúc cây đổ với những cái chân như những cái bánh kẹp có chứa đồng đô la bạc vậy. Chỉ cần em quay đầu lại và kín đáo nhìn, anh sẽ giữ em thật chắc để em thấy an toàn.”

Thea do dự, bị giằng xé giữa mong muốn được xem lũ rùa bé nhỏ và nỗi sợ nước của cô. Tay cô nắm chặt cánh tay anh, và cô có thể cảm thấy những bắp tay cứng chắc mềm đi khi anh giữ cô gần hơn. “Đến lượt em đó,” anh nói, vẫn thì thầm, và cô cảm nhận môi anh lướt trên tóc cô.

Cô hít một hơi thở sâu và cố gắng làm mình mạnh hơn. Nửa giây sau cô vùi mặt một cách dữ dội vào ngực anh, run rẩy, cố gắng chống lại cơn buồn nôn đang nổi lên. Anh ôm ấp cô, an ủi cô với cử chỉ đu đưa nhẹ nhàng của cơ thể anh trong khi anh rì rầm những âm thanh che chở, cái không thật sự là từ ngữ.

Hai phút sau đó cô thử lại, với cùng một kết quả.

Cố gắng lần thứ tư, những giọt nước mắt thất vọng tuôn ra từ mắt cô. Richard gắng đưa cô trở về nhà, nhưng sự cố chấp mà các anh cô biết rõ vẫn ở đó và cô không chấp nhận từ bỏ. Vì Chúa, cô sẽ xem lũ rùa đó.

Mười phút sau, cô vẫn không thể bắt mình liếc nhìn trước khi sự hoảng loạn và cơn buồn nôn tấn công cô, và cô trở nên tức giận với bản thân mình. Những chú rùa vẫn đang sưởi nắng một cách hạnh phúc ngay lúc này, nhưng chúng có thể đi mất vào giây tới.

“Lần này tôi sẽ làm được,” cô tuyên bố, giọng cô ẩn chứa một quyết tâm đầy giận dữ.

Richard thở dài. “Sẽ ổn thôi.” Cô nhận thức rõ rằng anh ta có thể đơn giản là đón lấy cô và bước ra xa bất kỳ lúc nào, nhưng bằng cách nào đó cô biết anh sẽ đứng đó cho tới khi cô từ bỏ nỗ lực. Cô gắng hết sức mình và bắt đầu quay đầu lại thật chậm. “Trong lúc em đang tra tấn bản thân mình, anh sẽ giết thời gian bằng cách nhớ lại xem anh đã có thể nhìn xuyên qua cái váy ngủ của em như thế nào khi em băng qua bãi cỏ đó,” anh nói.

Sững sốt, Thea nhận ra mình đang chớp mắt nhìn lũ rùa nhỏ mất hai giây trong khi cô quay mòng mòng dưới tác động của những điều anh vừa nói. Đầu cô thỉnh thoảng quay lại, về bị xúc phạm nhiều hơn là sợ hãi trong cử chỉ ấy. “Cái gì kia?”

“Anh có thể nhìn xuyên qua cái váy ngủ của em,” anh lặp lại một cách thú vị. Một nụ cười nở trên miệng anh và đôi mắt pha lê của anh bộc lộ nhiều sự thích thú hơn khi anh nhìn xuống cô. “Mặt trời đang chiếu ở góc đó. Anh đã thấy...” Anh ta bỏ ngang câu nói.

Cô đẩy tay anh ra với nỗ lực nói lỏng nó mà không đạt kết quả. “Anh đã thấy điều gì?”

“Mọi thứ.” Anh ta có vẻ thích cái kí ức ấy. Anh bật ra một âm thanh thú vị nho nhỏ trong cổ họng. “Em có những núm vú nhỏ nhắn tuyệt đẹp.”

Cô đỏ bừng mặt, cùng lúc cô cảm thấy những-núm-vú-nhỏ-nhắn-tuyệt-đẹp vừa được nói đến đang căng lại trong sự nở tung. Phản ứng cũng tương tự cái đó nơi quần anh.

“Nhìn lũ rùa kia,” anh nói.

Rối trí, cô làm theo. Cùng lúc anh vuốt bàn tay phải xuống hông cô, sự đụng chạm lan tỏa vào xác thịt cô qua làn vải mỏng, bàn tay khum lại và nâng cô lên để chỗ nối giữa hai đùi cô yên vị ở nơi phồng cứng ngắc bên dưới vạt áo anh. Hơi thở của Thea bị giữ lại trong phổi. Cô nhìn chăm chăm một cách dờ dẩn vào lũ rùa, nhưng tâm trí cô đọng lại ở đỉnh của hai đùi. Cô nén lại một tiếng rên, và cố kiềm chế niềm thôi thúc dựa mình vào cái chỗ phồng đó. Cô có thể cảm thấy sự biến đổi bên trong cơ thể mình, những sợi cơ xiết chặt vào và thả lỏng ra, trở nên ẩm ướt khi nỗi ham muốn trở thành cơn rung động mạnh mẽ.

Anh ta là một người lạ. Cô đã mất trí khi đứng ở đây với anh ta trong cái tư thế khêu gợi thế này. Nhưng dù tâm trí cô biết anh ta là một kẻ xa lạ, thân thể cô lại chấp nhận anh ta như thể là cô đã luôn luôn biết anh ta. Kết quả của cuộc xung đột đó làm cho cô không thể cử động.

Những chú rùa bé nhỏ quả thực là có kích cỡ của những cái bánh kẹp chứa đồng đô la bạc, với những cái đầu của loài bò sát nhỏ xinh và những cái chân bé mập. Chúng đang sắp hàng trên cái khúc cây đổ chìm một nửa, mặt nước nhẹ nhàng bao quanh ngay dưới chúng. Thea chăm chú nhìn mặt nước lấp lánh trong vài giây trước khi cô nhận ra mình đang làm gì, anh đã quá thành công trong việc làm cô sao lãng.

“Richard,” cô thở ra.

“H’mmm?” Giọng anh trầm hơn, hơi thở anh nhanh hơn một chút.

“Tôi đang ngắm lũ rùa này.”

“Anh biết, cưng. Anh biết em có thể làm được.”

“Tôi không muốn tới gần hơn, nhưng tôi đang nhìn mặt nước.”

“Tốt đấy.” Anh dừng lại. “Khi nào em học cách tin anh, em sẽ dần vượt qua được nỗi sợ.”

Thật lạ lùng khi nói như thế, cô nghĩ. Anh phải làm gì với nỗi sợ nước của cô? Nó bị gây ra bởi những giấc mơ, không phải anh. cô muốn hỏi xem ý anh là gì, nhưng thật khó để nghĩ điều gì đúng đắn khi anh đang giữ cô quá thân mật và khi sự cương cứng của anh đang chọc vào cô càng lúc càng mạnh mẽ.

Rồi một điều gì đó báo động cho lũ rùa, hay có lẽ đơn giản là một trong số chúng quyết định rằng nó đã có đủ ánh mặt trời và những con khác cũng đồng ý, và tất cả chúng đồng thời trượt khỏi khúc cây và tràn xuống nước, từng con một, toàn bộ hành động đó diễn ra quá nhanh đến nỗi nó kết thúc chỉ trong một giây. Tiếng róc rách phát ra từ khúc gỗ, làm sống lại cơn buồn nôn từ bụng Thea. Cô cố nén và nhìn ra xa, và sự đam mê nhục dục đã bị phá vỡ.

Anh cũng biết điều đó. Trước khi cô có thể nói, anh đơn thuần bế cô lên và mang cô trở lại bãi cỏ.

Nhớ lại điều anh đã nói về cái áo ngủ của mình, cô lại đỏ bừng mặt ngay khi anh đặt cô xuống. Anh liếc nhìn hai má đỏ ửng của cô, và niềm thích thú lấp lánh trong đôi mắt anh.

“Đừng có cười,” cô lẩm bẩm một cách gắt gỏng trong khi di chuyển ra xa khỏi anh. Mặc dù điều đó là quá muộn, cô vẫn cố gắng thể hiện phẩm giá. “Cảm ơn anh vì đã chỉ cho tôi lũ rùa, và cảm ơn vì đã rất kiên nhẫn với tôi.”

“Rất sẵn lòng,” anh nói với một âm điệu từ tốn vẫn truyền đạt nụ cười ẩn giấu của anh.

Cô quắc mắt. Cô không biết có nên quay lại hay không và để anh ta dễ dàng nhìn thấy phía đằng sau cô. Tay cô không đủ để che phủ hết những điểm nhạy cảm, và đằng nào cũng quá muộn rồi. Cô thỏa hiệp bằng cách đi khập nẹp.

“Thea.”

Cô dừng lại, chân mày nhướng lên thắc mắc.

“Em sẽ đi picnic với anh chiều nay chứ?”

Một chuyến picnic? Cô nhìn anh chằm chằm, một lần nữa tự hỏi trong sự pha trộn đầy bối rối giữa vẻ xa lạ và gần gũi mà cô cảm nhận về anh. Giống như những chú rùa con, một chuyến picnic nghe có vẻ hấp dẫn không chịu được; toàn bộ điều này mang lại cảm giác như thể là cô đã mở một cuốn sách quá lười cuốn đến mức cô không thể dừng việc gỡ từng trang. Tuy nhiên, cô thấy phải kéo mình trở lại. “Tôi không –”

“Có một cái cây trong một vùng bỏ hoang cách đây khoảng một dặm,” anh ngắt lời, và tất cả niềm thích thú ánh lên trong đôi mắt màu biển. “Nó khổng lồ, với những cành còn to hơn hông anh. Trông nó như thể đã ở luôn luôn ở đó. Anh thích nằm trong bóng cây tỏa rộng của nó, gối đầu lên vạt áo em và kể cho em về những giấc mơ của anh.”

Thea muốn chạy. Lòng can đảm quái quỷ; sự thận trọng đòi hỏi cô bỏ chạy. Cô muốn thế, nhưng chân cô không cử động. Toàn bộ cơ thể cô dường như tê liệt. Cô thả vạt váy xuống đám cỏ ẩm, nhìn chằm chằm vào anh mà không nói nên lời. “Anh là ai?” cuối cùng cô thì thầm.

Anh quan sát cơn kinh hoảng đột ngột trong đôi mắt cô, và sự hối tiếc nhá qua gương mặt anh. “Anh đã nói với em,” rút cuộc anh trả lời, giọng anh dịu dàng. “Richard Chance.”

“Anh – anh có ý gì khi nói về những giấc mơ của anh?” Anh dừng lại lần nữa, cái nhìn sắc bén vẫn dán vào cô tới mức dù là một sắc thái nhỏ nhất của xúc cảm cũng không thoát khỏi anh. “Chúng ta hãy vào trong,” anh đề nghị, tiến lại gần dịu dàng nắm lấy tay cô và hướng những bước đi loạng choạng của cô về phía ngôi nhà. “Chúng ta sẽ nói chuyện ở đó.”

Thea giữ chặt đôi chân run rẩy của mình và ấn gót chân xuống, kéo anh dừng lại. Nói đúng ra, anh đã để cô làm thế. Trong cuộc đời mình trước đây cô chưa từng nhận thức về sức mạnh của một người đàn ông như cô nhận thức được về anh. Anh không phải là một khối cơ thịt to lớn, nhưng sự rắn chắc của cơ thể anh hoàn toàn rõ ràng. “Những giấc mơ nào?” Cô khẳng khái hỏi. “Anh muốn gì?”

Anh thở dài, và chuyển cái kìm giữ của anh thành sự vuốt ve nhẹ nhàng khi những ngón tay lên xuống mặt bên dưới mềm mại của cánh tay cô. “Điều anh không muốn là làm em sợ hãi,” anh trả lời. “Anh chỉ vừa mới tìm thấy em, Thea. Điều cuối cùng anh muốn là làm em tránh xa anh.”

Giọng anh trầm lặng và thành thật, và việc đó mang lại ma lực kì lạ trong cô. Một người phụ nữ có thể cảm thấy như thế nào, nếu không được bảo đảm, ít nhất cũng trấn tĩnh bởi sự điềm đạm hết sức trong lời lẽ của anh? Sự báo động của cô giảm đi một chút, và Thea biết rằng mình đang được dẫn về phía ngôi nhà một lần nữa. Lần này cô không cố gắng ngăn anh. Tối thiểu cô có thể làm điều gì đó phù hợp hơn trước khi họ nói chuyện tại nơi mà anh cứ khẳng khái.

Cô tránh xa khỏi anh ngay khi họ vào bên trong, và tập hợp lại sự bình tĩnh đã bị xé vụn bao quanh như một lớp áo choàng. “Bếp ở ngay đây,” cô nói, tay chỉ. “Nếu anh dùng một bình cà phê, tôi sẽ ở đây ngay sau khi tôi đi thay đồ.”

Anh nhìn cô theo một cách mới mẻ với sự ngưỡng mộ thông thường của đàn ông, cái nhìn của anh lướt qua cô từ đầu đến chân. “Đừng bận tâm về nhu cầu của anh,” anh lẩm bẩm.

“Nhu cầu của anh chính xác là điều tôi đang bận tâm,” cô vặn lại, và nụ cười nhăn nhó của anh làm rộ lên cơn chóng mặt nơi bụng cô. Mặc dù nỗ lực hết sức mình, cô vẫn cảm thấy ám áp bởi sự cuốn hút đến

choáng váng của anh. “Cà phê trong tủ treo bên trái bồn rửa.”

“Được thôi, quý bà.” Anh nháy mắt và nhẹ bước tới bếp. Thea trốn vào phòng ngủ và đóng cửa lại. Tựa vào nó trong sự khuây khỏa. Chân cô vẫn còn run. Tiếp theo sẽ là gì đây? Cô cảm thấy như là mình đã ngã xuống một cái hang thỏ. Anh ta là người lạ, cô mới gặp anh ta ngày hôm qua, và rồi có những thời điểm, ngày càng nhiều hơn, khi cô cảm thấy như thể cô biết anh rõ như bản thân mình, những khi giọng nói của anh dội sâu trong cơ thể cô như một tiếng chuông nội tại. Cơ thể cô phản ứng với anh theo cách chưa từng có với bất kì ai, với một sự thoải mái cứ như họ đã là người tình trong nhiều năm.

Anh đã nói và làm những điều lặp lại một cách kì quái những giấc mơ của cô. Nhưng làm sao cô có thể mơ về một người đàn ông chưa từng gặp? Điều này hoàn toàn ra ngoài những trải nghiệm cô đã có; cô không giải thích được, trừ phi cô đột nhiên trở thành một nhà thông thái.

Phải, chắc rồi. Thea lúc lắc đầu khi cởi chiếc áo ngủ ra và mở ngăn kéo đựng váy để lấy cái nịt vú và quần xi-lip. Cô tưởng như có thể nghe thấy những người anh trai trêu rằng liệu cô có dám đề cập đến một thứ như thế không. “Woo, Woo,” họ đã huýt sáo, cười phá lên. “Ai đó tìm ra một cái khăn xếp để cô mặc! Quý bà Theadora sẽ kể vận mệnh của chúng ta.”

Cô mặc quần jean và áo phông rồi nhét chân mình vào đôi giày mềm chơi tennis. Được khích lệ bởi mớ quần áo phủ ngoài, cô cảm thấy tốt hơn khi chuẩn bị đối diện Richard Chance lần nữa. Quả là một ý tưởng điên rồ khi nghĩ rằng cô đã gặp anh trong mơ, nhưng cô biết chắc có một cách để tìm ra nó. Trong mỗi lần hiện thân, bắp đùi trái của người chiến binh trong mơ đều bị sẹo, một đường màu đỏ dài nham nhở kết thúc phía trên đầu gối anh chỉ vài inch. Tất cả những điều phải làm là yêu cầu anh ta kéo quần để cô có thể nhìn thấy chân anh, và cô sẽ giải quyết cái bí ẩn này, một lần và mãi mãi.

Phải rồi. Cô có thể thấy mình đang trao cho anh tách cà phê: “Anh dùng kem hay đường? Anh dùng bánh quế chứ? Anh làm ơn cởi quần được không?”

Ngực cô ngứa ran và cơ bụng cô xiết chặt lại. Cái viễn cảnh nhìn thấy anh trần truồng cảm dỗ nhiều hơn mức nên có. Có điều gì đó quyến rũ một cách nguy hiểm trong ý nghĩ yêu cầu anh cởi bỏ quần áo. Anh sẽ làm thế, đúng, đôi mắt sống động đó lấp lánh chiếu vào cô trong mọi lúc. Anh ta cũng nhận biết như cô rằng, nếu họ bị bắt gặp, anh sẽ bị giết –

Thea giật mình khỏi ý nghĩ lộn xộn đó. Bị giết? Vì lý do quái nào mà cô lại nghĩ thế? Chắc hẳn lại là những giấc mơ – nhưng cô chưa bao giờ mơ thấy anh bị giết, chỉ có cô thôi. Và anh ta là kẻ giết.

Cơ bụng cô xiết lại lần nữa, nhưng lần này là sự quay lại của nỗi kinh hoàng mà cô đã cảm thấy từ giây phút đầu tiên cô nghe thấy bước chân anh ta trên hành lang. Cô đã sợ anh ta thậm chí trước khi cô gặp anh. Anh ta là người đàn ông mà tiếng tăm còn đến trước anh –

Dừng lại! Thea kiên quyết cảnh báo mình. Tiếng tăm nào cơ? Cô chưa từng nghe thấy điều gì về Richard Chance. Cô nhìn quanh phòng, cố tìm kiếm một lý do trong khung cảnh quá đổi bình thường xung quanh cô. Cô cảm thấy như mọi thứ đang mờ đi, nhưng những đường viền của đồ đạc đặc lại sắc nét rõ rệt. Không, thứ đang mờ đi ở bên trong cơ thể, và cô kinh sợ hoàn toàn. Cô đã thực sự trượt qua ranh giới mỏng manh giữa thực tế và mộng tưởng.

Có lẽ Richard Chance không hề tồn tại. Có lẽ anh ta chỉ là một sản phẩm của trí tưởng tượng của cô, bị mang tới cuộc sống bởi những giấc mộng đáng nguyên rửa đó.

Tuy nhiên mùi hương đầy quyến rũ của cà phê không phải là mơ. Thea chạy khỏi phòng ngủ và băng qua phòng khách rồi đứng lại nơi ngưỡng cửa nhà bếp. Lẽ ra cô không bị chú ý, bởi vì đôi chân đi giày mềm của cô đã không gây ra bất kì tiếng động nào. Nhưng Richard Chance, đang đứng với cánh tủ lạnh mở toang trong khi anh quan sát những thứ bên trong, thỉnh thoảng quay lại mỉm cười với cô, và cái nhìn chăm chú màu xanh dương đó bị mất bình tĩnh khi trượt qua cặp chân phủ trong quần jean của cô với cùng sự ngưỡng mộ như khi cô mặc chiếc váy ngủ. Anh ta không quan tâm về thứ cô mặc; anh nhìn thân thể đàn bà của cô, không phải vỏ bọc bên ngoài, Thea nhận ra, khi cơ thể cô xiết lại trong một phản ứng tự nhiên với cái nhìn kích động nồng nàn đó.

“Anh có thật không?” cô hỏi, những từ yếu ớt bật ra không theo kế hoạch. “Tôi điên phải không?” Những ngón tay cô nắm chặt lại trong khi cô chờ đợi câu trả lời của anh.

Anh đóng cửa tủ lại và nhanh chóng băng tới bên cô, cầm lấy một nắm tay rất chặt của cô trong bàn tay lớn hơn nhiều của anh và nâng nó lên môi. “Dĩ nhiên em không điên,” anh cam đoan. Khuôn miệng ấm áp của anh dịu dàng chạm vào mỗi khớp tay trắng bệch, làm dịu đi sự căng thẳng của nó. “Mọi thứ diễn đang ra quá nhanh và em bị mất phương hướng một chút. Chỉ thế thôi.”

Lời giải thích đó, cô nhận thấy, là một điều mơ hồ khác của anh nhưng nó lại mang tới niềm an ủi lạ lùng. Và nếu anh là một sản phẩm của trí tưởng tượng, anh quả là một sản phẩm rất rắn chắc, tất cả những cơ bắp và hơi ấm, hoàn chỉnh với mùi hương phản phát từ làn da anh.

Cô ném cho anh cái nhìn cân nhắc một lúc lâu. “Nhưng nếu tôi điên,” cô lý luận, “thì anh không tồn tại, vậy tại sao tôi lại tin bất cứ điều gì anh nói?”

Anh kéo đầu trở lại với một tiếng cười lớn. “Tin anh đi, Thea. Em không hề điên, và em không mơ đâu.”

Tin anh đi. Những từ ngữ đó dội lại trong tâm trí cô và khuôn mặt cô lạnh ngắt, một cơn rung mình chạy xuống lưng khi cô nhìn anh đắm đắm. Tin anh đi. Anh đã nói thế trước đây. Cô đã không nhớ cho tới vừa rồi, nhưng anh đã nói thế trong những giấc mơ của cô – những giấc mơ anh giết cô.

Anh trông thấy xúc cảm thay đổi trong cô, và biểu hiện của anh trở nên thận trọng. Anh quay lại và rút hai tách cà phê, đặt chúng lên bàn trước khi chỉ dẫn cô vào một chiếc ghế. Anh ngồi xuống phía bên kia và cầm cái tách bằng cả hai tay, hít vào hương thơm đậm đà của nó.

Anh không hỏi cô dùng cà phê thế nào, Thea nhận thấy. Mà cô cũng không đề nghị anh dùng kem hay đường. Anh uống cà phê giống như cái cách anh uống trà: đen.

Làm thế quái nào mà cô biết anh ta uống trà? Một cơn hoa mắt choáng váng tấn công cô, và cô phải giữ chặt cạnh bàn khi nhìn anh. Đó là cảm giác kì lạ nhất, như thể cô đang thấy nhiều hình ảnh phức tạp trong khi đôi mắt chỉ nhìn vào một. Và lần đầu tiên cô nhận biết rõ một cảm giác của sự không hoàn chỉnh, cứ như một phần trong cô đã bị mất.

Cô phủ đôi tay mình quanh cái cốc nóng nằm phía trước, nhưng không uống. Thay vì vậy cô nhìn anh một cách cảnh giác. “Được rồi, Ngài Chance, ván bài đã ở trên bàn. Những giấc mơ của anh là sao?”

Anh mỉm cười và bắt đầu nói điều gì đó, nhưng rồi cân nhắc lại, và nụ cười trở nên buồn bã. Cuối cùng anh nhún vai, như thể anh không thấy lý do nào để thoái thác lâu hơn. “Anh đã mơ về em trong gần cả tháng.”

Cô đã chờ đợi điều đó, nhưng nghe anh công nhận nó vẫn là một cú sốc. Đôi tay cô run rẩy một chút. “Tôi – Tôi cũng mơ thấy anh,” cô thú nhận. “Chuyện gì đang xảy ra vậy? Chúng ta có một loại kết nối tâm linh nào đó sao? Thậm chí tôi còn không tin có một thứ như thế!”

Anh hợp cà phê, nhìn cô qua vành cốc. “Em tin vào điều gì, Thea? Định mệnh? Tình cờ? Trùng hợp ngẫu nhiên?”

“Tôi nghĩ tất cả những điều đó,” cô chậm rãi. “Tôi nghĩ vài điều đã là ý muốn... và vài điều đã xảy ra.”

“Em xếp chúng ta như thế nào? Điều này đã xảy ra, hay chúng ta có ý muốn?”

“Anh đang cho rằng có ‘chúng ta’” cô chỉ ra. “Chúng ta có những giấc mơ kì quái, nhưng nó không phải là...”

“Quan hệ nam nữ?” anh gợi ý, cái nhìn sắc bén.

Những giấc mơ chắc chắn là vậy. Má cô đỏ lên khi cô nhớ lại vài chi tiết làm tình sinh động. Cô hi vọng giấc mộng của anh ta không phản chiếu giấc mơ của cô . . . nhưng chúng đúng như thế, cô biết, khi nhìn thấy sự hiểu biết trong đôi mắt anh. Gương mặt cô thậm chí còn trở nên nóng hơn.

Anh nở ra tràng cười. “Nếu em có thể trông thấy vẻ mặt mình!”

“Ngừng ngay,” cô gắt gỏng, kiên quyết nhìn xuống cốc bởi vì cô quá ngượng để nhìn anh. cô không biết liệu cô có thể đối diện lại với anh ta không.

“Thea, em yêu.” Giọng anh đầy kiên nhẫn, và dịu dàng một cách nhứt nhối khi anh cố gắng xoa dịu cô. “Anh đã làm tình với em theo mọi cách mà một người đàn ông có thể làm với một phụ nữ . . . nhưng chỉ trong mơ thôi. Một giấc mơ thì làm sao có thể giống như thật được?”

Nếu thực tế mà còn mãnh liệt hơn trong mơ, cô nghĩ, chắc hẳn nó sẽ giết cô mất. Cô vạch ngón theo những hoa văn trên mặt bàn, ngừng lại trong khi cô cố gắng trấn tĩnh. Những giấc mộng thực đến mức nào? Làm sao anh có thể gọi cô là “em yêu” thoải mái đến thế, và tại sao âm thanh đó quá dễ chịu với tai cô? Cô cố nhắc nhở mình rằng chưa đầy hai-mươi-tư giờ từ lúc gặp anh lần đầu, nhưng nhận ra độ dài của thời gian không có ý nghĩa. Có một sự nhận biết thâm sâu trong xương tủy họ, không cần biết đến bao nhiêu lần mặt trời lặn rồi lên.

Cô vẫn không thể nhìn anh nhưng cô không cần làm thế bởi vì mọi tế bào trên thân thể cô đều nhận thức mạnh mẽ về anh. Duy nhất những lần khác cô đã cảm thấy quá sống động và dễ bị tổn thương một cách đau đớn về sự hiện diện của một người khác là trong những giấc mộng về người đàn ông này. Cô không biết làm thế nào, hay tại sao, những giấc mơ của họ được kết nối với nhau. Nhưng chúng gần với sự thực đến mức nào? Cô cố thông cổ họng. “Tôi biết đây là một câu hỏi lạ lùng . . . nhưng anh có một vết sẹo ở đùi trái phải không?”

Anh im lặng trong vài khoảnh khắc, nhưng rồi cô nghe anh thở dài. “Phải”

Cô nhắm mắt khi cơn sốc về câu trả lời của anh cuốn qua mình. Nếu những giấc mơ đúng đến thế, cô có một câu hỏi khác cho anh, và câu hỏi này quan trọng hơn nhiều. Cô gắng hết mình để hỏi, giọng cô nghèn nghẹn qua những từ ngữ. “Trong những giấc mơ của anh, anh đã giết tôi phải không?”

Anh lại im lặng, quá lâu đến mức cô không thể chịu đựng hơn áp lực và liếc nhìn anh. Anh đang nhìn cô, cái nhìn kiên định. “Phải,” anh nói.

Thea xô cái bàn và lao tới cửa trước. Anh tóm được cô ở đó, đơn giản là quần tay anh quanh cô từ phía đằng sau và ghì chặt lấy. “Lạy Chúa, đừng sợ anh,” anh thì thầm vào những lọn tóc bù xù của cô, giọng anh mãnh liệt với nỗi xúc động. “Anh sẽ không bao giờ làm đau em. Hãy tin anh.”

“Tin anh!” cô lặp lại đầy ngờ vực, gần như phát khóc trong khi vật lộn chống lại cái ôm chặt của anh. “Tin anh? Làm sao tôi có thể? Làm sao tôi từng có thể?”

“Ít nhất em đúng về điều đó,” anh nói, âm điệu cứng rắn trong từng lời. “Em đã hạ mình để anh chạm vào em, mang đến cho em sự hài lòng, nhưng em chưa bao giờ tin anh yêu em.”

Cô cười hoang dại, với cơn kích động. “Tôi vừa anh mới gặp anh ngày hôm qua! Anh điên rồi – chúng ta điên rồi. Không điều gì đúng đắn cả.” Cô cào tay anh, cố gắng nói lỏng nó. Anh chỉ đơn giản điều chỉnh lại sự kìm giữ của mình, tóm lấy và đan những ngón tay vào tay cô để cô không thể chống đỡ thêm, và vẫn để cánh tay mình quấn quanh cô. Cô bị chế ngự hết sức hữu hiệu nên tất cả những gì cô có thể làm là đá vào cẳng chân anh ta, nhưng với việc cô đang đi đôi giày mềm và anh đi giày ống, cô nghi ngờ khả năng mình gây cho anh ta nhiều phiền phức. Tuy nhiên dù biết nó là vô ích, cô vẫn lẩn lộn và oằn người chống lại sự kiểm soát mạnh mẽ của anh cho tới lúc cô kiệt sức. Thở hổn hển, không thể duy trì được nỗ lực thêm nữa, cô để cơ thể run rẩy của mình rũ xuống.

Ngay tức khắc anh ôm cô gần hơn, cúi đầu xuống để miệng anh chạm vào thái dương cô. Anh giữ môi mình ở đó, cảm thấy mạch cô đang đập qua làn da mỏng. “Chúng ta không chỉ mới gặp nhau hôm qua,” anh thì thầm. “Từ cuộc đời trước – nhiều kiếp trước. Anh đã ở đây chờ em. Anh biết em sẽ tới.”

Sự đụng chạm của anh gây ra một ma lực quái quỷ cho cô; nó luôn như vậy. Hiện tại đang trở nên mờ đi, trộn lẫn với quá khứ đến mức cô không chắc chắn được điều gì đang xảy ra lúc này và điều gì xảy ra trước đó. Hoàn toàn đúng là anh ta đã bắt giữ cô trong cái đêm đó khi anh lao vào khu đóng quân của cha cô và lên vào phòng ngủ của cô. Nỗi kinh hoàng xâm chiếm cô như đôi cánh của loài kền kền, nhưng cô đã không có sự giúp đỡ nào như cô có bây giờ. Anh đã bịt miệng cô, và mang cô đi trong cảm lạnh qua màn đêm tới trại của anh, nơi anh giữ cô làm con tin để chống lại sự tấn công của cha cô.

Cô vẫn còn trong trắng khi anh bắt cóc cô. Khi anh thả cô ra, một tháng sau đó, cô không còn nguyên vẹn nữa. Và cô đã yêu quá điên cuồng kẻ bắt giữ mình đến mức cô đã nói dối để bảo vệ anh, và cuối cùng đã phản bội cha cô.

Thea ngửa đầu dựa vào vai anh. “Tôi không biết chuyện gì đang diễn ra,” cô lẩm bẩm, và lời lẽ vang lên khàn khàn, đờ đẫn. Những cảnh tượng trong đầu cô không thể là những kí ức.

Đôi môi anh tìm tới cái hõm nhỏ bên dưới tai cô. “Chúng ta lại tìm thấy nhau. Thea.” Như anh đã làm trong lần đầu tiên, anh kêu tên cô như thể thưởng thức nó. “Thea. Anh thích cái tên này nhất.”

“Là – là Theadora.” Cô đã luôn tự hỏi tại sao cha mẹ cô đặt cho cô cái tên xưa cũ lạ lẫm như thế, nhưng khi cô hỏi, thật ngạc nhiên mẹ cô đã chỉ nói đơn giản là họ thích nó. Các anh em của Thea, mặt khác, có những cái tên hoàn toàn bình thường là Lee và Jason.

“A. Thậm chí anh còn thích hơn.” Anh cắn nhẹ dải tai cô, hàm răng sắc của anh giật giật nhẹ nhàng.

“Trước đây tôi là ai?” cô nghe thấy mình hỏi, rồi hấp tấp lắc đầu. “Đừng bận tâm. Tôi không tin bất kì điều gì.”

“Dĩ nhiên em không tin,” anh trách, và liếm nhẹ đường viền áo lộ liễu yếu đuối nơi cổ cô. Anh lại bị khêu gợi, cô nhận thấy, hay có lẽ anh chưa từng dừng nó lại. Cái bộ phận dài cứng của anh rúc vào hông cô nằm trong lớp quần jean. Không một người đàn ông nào khác từng phản ứng với cô với nỗi khát khao rõ rệt như thế, hay đã muốn cô quá mãnh liệt và không ngừng như thế. Điều cô phải làm là đẩy hông mình sát vào anh trong một cử chỉ chộc ghẹo đã luôn làm anh phát điên với thèm muốn và anh sẽ chiếm lấy cô ngay lúc này, đẩy cô dựa vào ngực mình và kéo vấy cô lên –

Thình lình Thea giật tâm trí đang bị cuốn đi khỏi giấc mơ ban ngày đó, nhưng thực tế hoàn toàn không ít hơn kích thích và liều lĩnh. “Tôi không biết cái gì là thực nữa,” cô kêu.

“Chúng ta, Thea. Chúng ta là thực. Anh biết em đã bị bối rối. Ngay lúc anh thấy em, anh đã biết em chỉ vừa mới bắt đầu nhớ lại. Anh muốn giữ chặt lấy em, nhưng anh biết còn quá sớm, anh biết em đã hoảng sợ bởi chuyện đang diễn ra. Chúng ta hãy uống cà phê đi, và anh sẽ trả lời bất cứ câu hỏi nào của em.”

Một cách cẩn trọng anh buông cô ra, để lại cho Thea cảm giác lạnh lẽo và bị bỏ rơi kì lạ. Cô quay lại đối diện với anh, nhìn lên những đường nét mạnh mẽ xương xương trên mặt anh, sự đề phòng dữ dội trong đôi mắt lấp lánh của anh. Cô cảm thấy cơn đói khát tỏa ra từ anh như một thứ ép buộc, bao bọc cô trong sự ẩm áp nguyên sơ làm mất tác dụng của cái lạnh vì tay anh không còn trên cô nữa. Một kí ức khác tấn công cô, ở một thời gian khác khi cô đứng nhìn khuôn mặt anh, và thấy nỗi khát khao quá rõ rệt trong đôi mắt anh. Vào lúc đó cô đã bị chấn động và sợ hãi, một thiếu nữ trong trắng, một tiểu thư trẻ vẫn luôn được che chở đột nhiên bị đẩy vào điều kiện khắc nghiệt, và cô đã chỉ có sự bảo vệ khỏi nguy hiểm mơ hồ của anh. Mơ hồ không phải bởi vì sự thiếu thốn vật chất nào, mà bởi vì cô nghĩ mình có thể bị nguy hiểm do anh lớn hơn bất kì mối đe dọa nào khác.

Thea thở một hơi chậm và sâu, cảm thấy một lần nữa tâm trí lại trở nên không rõ ràng khi quá khứ và hiện tại hòa vào nhau, và đột ngột cô biết rằng thật vô ích khi chống lại sự thật. Bởi vì nó quá lạ lẫm, cô phải chấp nhận điều đang diễn ra. Cô đã trải qua toàn bộ đời mình – cuộc đời này, dù thế nào chăng nữa – hoàn toàn yên bình trong một khung thời gian thật nhỏ, không nhận thức được điều gì khác, nhưng bây giờ tấm vải che đã bị bỏ đi và cô đang nhìn được xa hơn rất nhiều. Tầm cỡ tuyệt đối của điều đó tràn ngập trong cô, đòi hỏi cô vứt sang một bên những ranh giới dễ chịu trong cuộc sống của cô và bước vào nguy hiểm, cái điều mà Richard Chance đã mang theo cùng anh khi anh bước vào cuộc đời cô một lần nữa. Cô đã yêu anh trong tất cả những kiếp sống của anh, không kể đến cô đã vật lộn chống lại anh. Và anh đã khao khát cô, mãnh liệt, không thêm bận tâm tới nguy hiểm để đến với cô lần nữa và lần nữa. Nhưng dù với mọi khát khao, cô đau đớn nghĩ, cuối cùng thì anh đã luôn giết cô. Những giấc mơ của cô đã cảnh báo, cho cô biết quá khứ để cô tránh xa anh ta trong hiện tại này.

Đi thôi. Đó là điều cô phải làm, đơn giản là đóng đồ và đi. Thay vì vậy cô để anh dẫn mình quay lại nhà bếp, nơi những tách cà phê vẫn đang bốc khói nhẹ nhàng. Cô đã bị xáo trộn quá mức để nhận thức được rằng thời gian mới trôi qua rất ít kể từ lúc cô chạy khỏi bàn.

“Làm thế nào mà anh biết nơi để tìm tôi?” thình lình cô nói khi đang uống từng ngụm cà phê. “Anh biết về tôi bao lâu rồi?”

Anh ném cho cô một cái nhìn, như thể đánh giá sự sẵn sàng của cô để chấp nhận những câu trả lời của anh, rồi anh ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh cô. “Trước hết anh sẽ trả lời câu hỏi thứ hai của em, anh đã biết

về em trong gần như suốt cuộc đời anh. Anh đã luôn có những giấc mơ lạ lùng, rất chi tiết, về những cuộc đời khác và những thời đại khác, vì vậy anh đã chấp nhận tất cả những điều này rất lâu trước khi anh đủ lớn để biết rằng chúng là không bình thường.” Anh cười khàn khi anh cũng kiếm tìm sức chịu đựng ngoan cường từ chất ca-fe-in. “Biết về em, chờ đợi em, cảm dỗ anh khỏi những phụ nữ khác. Anh sẽ không dối trá để nói rằng anh chưa hề quan hệ như một gã thầy tu, nhưng anh đã chưa bao giờ thậm chí ngay cả với sự bùng nổ ở tuổi thành niên.” Anh nhìn cô, và cái nhìn của anh thật quả quyết. “Một cô gái lí lắc tuổi thành niên làm sao so sánh được?” anh lẩm bẩm. “Khi mà đã có những kí ức khác, khi mà anh đã biết là một người đàn ông, và làm tình với em?”

Cô đã không có những kí ức đó cho đến vừa rồi, nhưng thậm chí khi cô đã trải qua cuộc sống tình cảm hoàn toàn vô sự, một phần sâu thẳm nhất trong cô đã không thể hưởng ứng với những người đàn ông quan tâm đến cô. Ngay từ lần đầu tiên, mặc dù, cô đã không thể duy trì bất cứ sự chống đỡ nào đối với Richard. Cả tinh thần và thân thể, cô đều nhận thức đau đớn về anh. Anh đã lớn lên cùng với sự nhận biết đó, và nó không thể dễ dàng. Quá khó để tưởng tượng ra được, nhưng vào thời gian khi anh còn là một đứa trẻ, và thực tế là anh đã bị cướp mất một tuổi thơ và tuổi thành niên bình thường, một cuộc sống bình thường.

“Còn vì sao anh tìm thấy em,” anh tiếp tục, “những giấc mơ dẫn anh tới đây. Những chi tiết anh thấy đã giúp anh thu hẹp phạm vi tìm kiếm. Những giấc mộng đã ngày càng mạnh hơn, và anh biết em không ở xa đây. Ngay khi nhìn thấy nơi này, anh đã biết là nó. Vì thế anh thuê ngôi nhà bên cạnh, và chờ đợi.”

“Nhà anh ở đâu?” tò mò cô hỏi.

Anh dành cho cô một nụ cười kì lạ. “Hiện giờ đôi khi anh sống ở Bắc Carolina.”

Cô có cảm giác rõ rệt rằng anh không nói với cô toàn bộ sự thật. Cô ngồi lại và quan sát anh, cân nhắc câu hỏi tiếp theo trước khi hỏi nó. “Anh làm gì để sống?”

Anh cười, và có một giọng điệu vừa buồn phiền vừa vui sướng trong âm thanh, như thể anh đã chờ đợi cô trối buộc anh. “Chúa ơi, có vài điều không bao giờ thay đổi. Anh ở trong quân đội, còn gì khác được chứ?”

Dĩ nhiên, anh sinh ra đã là một chiến binh, trong bất cứ cuộc đời nào. Những mẩu thông tin, thu nhặt từ tin phát thanh, len lỏi vào đầu óc cô. Với hiểu biết bẩm sinh của cô về anh đang dẫn dắt, cô đánh bạo đoán. “Fort Bragg?”

Anh gật đầu.

Không Lực Đặc Biệt, sau đó. Cô sẽ không biết nơi họ được bố trí, nếu không phải là vì tất cả những tin tức được phát trong suốt Chiến tranh Vùng Vịnh. Nổi kinh hoàng đột nhiên xâm chiếm cô. Anh đã ở trong cuộc xung đột đó? Nếu anh đã bị giết hại, cô sẽ không bao giờ được biết về anh –

Và cô sẽ không phải sợ hãi chính cuộc đời cô như lúc này.

Bằng cách nào đó nỗi sợ mà cô cảm thấy nơi anh không hề được giảm bớt. Cô đã luôn e sợ anh. Anh đã sống với hiểm nguy, và quen với nó, còn cô chưa bao giờ có thể làm thế.

“Anh đã thôi việc đó như thế nào?”

“Anh có quyền hưởng nhiều thời gian. Anh không phải trở lại trong khoảng tháng tới, trừ khi có điều gì bất ngờ xảy ra.” Nhưng có một biểu hiện gượng ép ẩn sâu trong mắt anh, một sự cam chịu cô không thể đọc được hoàn toàn.

Anh vói qua bàn và nắm tay cô. Những ngón tay dài, chai sạn của anh bao phủ quanh những ngón nhỏ hơn mảnh dẻ của cô, ôm chúng trong hơi ấm. “Thế còn em? Em sống ở đâu, em làm gì?”

Điều an toàn nhất là không nói với anh, nhưng cô lưỡng lự về ý kiến đó. Dầu sao, anh biết tên cô, và chắc hẳn anh có sổ xe của cô. Nếu anh muốn, anh có thể tìm ra cô. “Tôi sống ở White Plains. Tôi lớn lên ở đó; tất cả gia đình tôi sống ở đó.” Cô thấy mình nói thêm, đột nhiên nóng lòng muốn cho anh biết những chi tiết về cuộc đời cô. “Bố mẹ tôi vẫn còn sống, và tôi có một người anh và một người em trai. Anh có anh chị em gì không?”

Anh lắc đầu, cười với cô. “Anh có hai người dì và bác, và vài người anh em họ rải rác trên đất nước, nhưng không ai thân thiết cả.”

Anh đã luôn là kẻ cô đơn, không cho phép ai lại gần anh – ngoại trừ cô. Trong khía cạnh đó, anh cũng không thể tự vệ được giống như cô.

“Tôi sơn vẽ những ngôi nhà,” cô nói, vẫn bị điều khiển bởi sự ép buộc lấp đầy những khoảng trống trong sự hiểu biết của họ về nhau. “Những ngôi nhà thực sự ấy, không phải là vẽ chúng. Và tôi vẽ tranh tường.” Cô cảm thấy bồn chồn, mong muốn anh tán thành, hơn là sự hoài nghi như vài người.

Những ngón tay anh xiết chặt lấy tay cô, sau đó lỏng ra. “Đó là ý thức. Em đã luôn thích làm cho những thứ quanh chúng ta trở nên đẹp đẽ và dễ chịu, một bộ lông thú trên sàn của căn lều hay những bông hoa dại trong một chiếc cốc kim loại.”

Cho tới lúc anh nói, cô đã không có ý niệm gì về những thứ đó, nhưng bỗng nhiên cô trông thấy tấm da thú cô đã dùng làm giường của họ trên sàn căn lều, và cách mà những bông hoa dại, được cô xếp trong chiếc cốc, tỏa xuống đầu họ trong luồng khí lạnh giá mỗi lần cửa lều bị mở ra.

“Anh có nhớ mọi thứ không?” cô thăm thò.

“Mọi chi tiết? Không. Anh cũng không thể nhớ mọi chi tiết đã xảy ra cuộc đời này; không ai nhớ được cả. Nhưng những điều quan trọng thì có.”

“Bao nhiêu lần chúng ta đã ...” Giọng cô kéo dài ra khi cô bị tấn công một lần nữa bởi sự không tưởng của nó.

“Đã làm tình?” anh gợi ý, mặc dù anh biết rõ rằng đó không phải là điều cô định nói. Tuy nhiên, đôi mắt anh bốc lửa về nóng bỏng, mơ màng. “Không thể tính số lượng. Anh chưa bao giờ có thể thấy đủ với em.”

Cơ thể cô choáng váng với lòng khát khao hưởng ứng. Một cách kiên quyết cô chế ngự nó. Cuộc đời cô sẽ không ổn nếu cô để mình chìm vào nhu cầu đau đớn để dính líu với anh lần nữa. “Đã sống,” cô sửa.

Cô nhận biết sự miễn cưỡng của anh khi nói với cô, nhưng anh đã hứa sẽ trả lời tất cả những câu hỏi của cô, và lời hứa của anh vững như đá. “Mười hai,” anh nói, xiết chặt tay anh vào tay cô lần nữa. “Đây là cuộc đời thứ mười hai của chúng ta.”

Cô gần như nhảy khỏi chiếc ghế. Mười hai! Con số đó dội lại trong đầu cô. Cô đã chỉ nhớ ra một nửa số đó, và những kí ức đó không hoàn chỉnh. Bị áp đảo, cô cố gắng rời xa anh. Cô không để suy nghĩ tỉnh táo dưới sự quá tải như thế.

Bằng cách nào đó cô thấy rằng mình đã đi qua bàn, và ngồi trong lòng anh. Cô chấp nhận tư thế thân mật đó, vì biết rằng anh đã giữ cô như thế nhiều lần rồi. Đùi anh cứng ngắt dưới mông cô, ngực anh như bức tường thành vững chắc che chở cô, đôi tay anh truyền sức mạnh như những thanh thép sống động. Cô không nên cảm thấy hết sức an toàn và được bảo vệ trong vòng tay của một người đàn ông quá nguy hiểm với mình, nhưng sự tiếp xúc với cơ thể anh là nguồn khích lệ vô cùng.

Anh đang nói điều gì đó an ủi, nhưng Thea không thể tập trung vào những lời đó. Cô nghiêng đầu dựa vào ngực anh, choáng váng với mớ hỗn độn những xúc cảm đang đấu tranh với nhau. Anh nhìn xuống cô và ghen thờ, rơi vào im lặng khi cái nhìn chăm chú vào miệng cô.

Cô biết mình nên quay đi, nhưng cô không làm thế, không thể. Thay vì vậy cánh tay cô đưa lên vòng quanh cổ anh, xiết chặt anh trong lúc anh cúi đầu và bao phủ miệng cô bằng miệng mình.

Nếm mùi vị anh giống như được trở về nhà, miệng họ quá vừa với nhau mà không có bất kì sự ngượng ngịu và mơ hồ nào hết. Tiếng gầm gừ của cơn đói phát ra từ cổ họng anh, và toàn bộ cơ thể anh căng ra khi anh chiếm giữ miệng cô bằng cái lưỡi của mình. Với sự thoải mái của việc thân mật lâu năm, anh luồn bàn tay xuống dưới chiếc áo phông của cô và miết nó lên ngực cô, những ngón tay anh bận rộn bên dưới dây buộc cái nịt ngực để bàn tay anh chạm vào làn da trần của cô, nếm vút tiếp xúc với lòng bàn tay anh. Thea run rẩy bởi sự đụng chạm của anh, sự bùng nổ hỗn độn của cơn thèm muốn và lòng khuây khỏa, như thể cô đã đè chặt nỗi đau thiếu anh vào lòng và lúc này có thể buông lơi. Chưa bao giờ có một người đàn ông khác đối với cô, cô mơ màng nghĩ khi chìm trong sự hài lòng của nụ hôn, và sẽ không bao giờ có. Cho dù họ có bị tóm vào điệu nhảy chết chóc nơi địa ngục, cô không thể ngừng yêu anh hơn cô có thể dừng nhịp đập của trái tim mình.

Phản ứng của anh với cô mạnh mẽ và mất kiểm soát cũng như cô vậy. Cô cảm thấy điều ấy trong sự căng thẳng rung động của cơ thể anh, sự rời rạc của hơi thở anh, nhu cầu dữ dội quá rõ ràng trong từng đưng chạm. Tại sao mà, trong tất cả những cuộc đời họ sống với nhau, anh đã hủy diệt cô? Những giọt nước mắt ứa ra từ dưới hàng mi khi cô bám chặt anh. Vì sức ép nhu cầu của anh sao? Hay anh đã không thể chịu đựng quá nhiều lòng tốt của một ai khác, thấy rằng mình dễ bị tấn công tới mức không chịu nổi, và trong một cơn cuồng nộ bất chợt đã đáp ứng nhu cầu đó? Không; cô loại bỏ kịch bản ấy, bởi vì một trong những kí ức rõ ràng nhất của cô là sự điềm tĩnh trong đôi mắt xanh thẳm như biển của anh khi anh ấn cô sâu hơn dưới mặt nước, giữ chặt cô cho tới khi không còn chút oxy nào trong phổi cô và tầm nhìn của cô trở nên mờ mịt.

Một giọt nước mắt chạy xuống nơi khoe miệng cô, và anh nếm được vị mặn. Anh lẩm bẩm, và môi anh rời khỏi miệng cô để lướt lên gò má, uống từng giọt nước. Anh đã không hỏi vì sao cô khóc, không lo âu hay băn khoăn. Thay vì vậy anh đơn giản giữ cô gần hơn, lặng lẽ an ủi cô bằng sự có mặt của anh. Anh chưa bao giờ bị bối rối bởi nước mắt của cô, Thea nhớ lại, những hình ảnh quá khứ, lướt qua tâm trí cô như dải khăn lụa, lụa thưa nhưng có thể nhận biết. Dù sao cô chưa bao giờ là kiểu người dễ khóc; và khi cô khóc, thường là do anh gây ra. Phản ứng của anh lúc ấy luôn chính xác như bây giờ: anh giữ chặt cô, để cô khóc, và hiếm khi thay đổi cách cư xử của mình, không kể anh đã làm cô rối loạn ra sao.

“Sự an ủi của anh thật vô giá trị,” Thea lẩm bẩm, quay mặt cô vào vai anh để dùng áo anh như một chiếc mũ soa.

Anh cố gắng đi theo dòng suy nghĩ của cô. Anh thở sâu khi những ngón tay dịu dàng xoa bóp ngực cô, thường thức làn da mịn màng như lụa, nụ hoa căng cứng của cô. “Chúng ta đã luôn ở hai phía đối nghịch. Anh không thể phản bội đất nước anh, bạn bè anh.”

“Nhưng anh trông chờ em làm thế,” cô chua chát nói.

“Không, không bao giờ. Kí ức của em vẫn mơ hồ và chưa hoàn chỉnh, phải không nào? Cũng, em đã phải có vài quyết định khó khăn, nhưng chúng đều dựa trên nhận thức của bản thân em về lẽ phải, không phải vì anh ép buộc em.”

“Vậy anh nói.” Cô túm cổ tay anh và đẩy bàn tay bên dưới làn áo ra. “Bởi vì kí ức của em mơ hồ, em không thể tranh luận điều đó, phải không?”

3. Chương 3

“Em có thể thử tin anh.” Lời tuyên bố trầm tĩnh, cái nhìn của anh chăm chú.

“Anh nói như thế.” Cô cựa quậy trong lòng anh. “Sau những tình huống, đó dường như là một đòi hỏi hơi nhiều, anh không nghĩ vậy sao? Hay em sẽ an toàn với anh, miễn là chúng ta ở xa mặt nước?”

Miệng anh mím lại thành một đường cong gay gắt. “Lòng tin luôn luôn là vấn đề của chúng ta.” Anh nâng tay lên, bàn tay vừa mới khum lại nơi ngực cô, đùa cợt với một lọn tóc ươn bướng của cô. “Về phần anh, anh cũng thừa nhận. Thay vì vậy, anh chưa bao giờ chắc chắn em sẽ không đổi ý và phản bội anh.”

“Ý anh là vì cha em,” Đột ngột giận dữ, cô cố gắng vùng vẫy khỏi lòng anh. Anh chỉ đơn giản xiết chặt cánh tay, giữ cô như anh đã làm nhiều lần trước đây.

“Tính khí cáu kỉnh của em chẳng bao giờ thay đổi cả,” anh nhận xét, niềm thích thú phá vỡ sự cứng rắn của anh.

“Em không phải kẻ hay cáu kỉnh,” Thea ngắt lời, biết chắc chắn rằng các anh em của cô sẽ ngay tức khắc phản đối lời nói đó. Cô không phải một người dễ nổ tung, nhưng cô cũng không kém hơn là mấy.

“Dĩ nhiên em không thế,” anh ngâm nga nho nhỏ, âu yếm kéo cô gần hơn, và tình yêu thuần túy trong giọng nói của anh gần như làm nứt vỡ trái tim cô. Làm sao anh có thể cảm nhận quá mãnh liệt về cô mà không

làm điều đó? Và làm thế nào cô vẫn có thể yêu trở lại anh quá nhiều như thế?

Anh ôm cô trong im lặng một lát, nhịp đập nơi tim anh áp vào ngực cô. Cảm giác đó cô đã biết nhiều lần trước đó, cuộn mình trong cánh tay trái để cho tay phải anh, cánh tay vẫn cầm gươm, không gặp trở ngại.

Mình muốn điều này, cô nhận ra. Cô muốn anh, suốt đời này. Mãi mãi. Trong tất cả những kiếp trước của họ, thời gian họ sống với nhau chỉ tính bằng tháng hay thậm chí là tuần, họ làm tình dữ dội một cách đau đớn tới mức đôi khi cô đã sợ cái sức ép tuyệt đối của điều cô đang cảm thấy. Họ đã chưa bao giờ có thể sống đến già bên nhau, để yêu nhau mà không tuyệt vọng hay sợ hãi. Bây giờ cô phải có một quyết định sống còn: cô nên chạy đi, và bảo vệ cuộc sống của mình . . . hay là ở lại, và phải đấu tranh cho cuộc sống của họ? Lý trí vốn điều khiển cuộc đời cô, tối thiểu là cho tới khi những giấc mộng phá vỡ mọi thứ, bảo cô nên chạy. Trái tim cô nói rằng phải giữ anh chặt hết mức. Có lẽ, chỉ có lẽ thôi, nếu cô thật cẩn thận, lần này cô sẽ thắng. Cô sẽ phải vô cùng đề phòng những tình huống dính líu đến nước. Với nhận thức muộn màng, lúc này cô biết rằng đi xem lũ rùa cùng với anh quả là ngu ngốc; cô đã may mắn không gặp điều gì tồi tệ. Tuy nhiên, có thể đơn giản là vì chưa đến lúc để bất cứ điều gì đã xảy ra trong quá khứ lại diễn ra lần nữa.

Mọi thứ lần này đã khác, cô nhận thấy. Hoàn cảnh của họ đã khác. Cơn rùng mình lướt qua khi cô nhận ra rằng lần này có thể khác. “Lần này chúng ta không ở phía đối nghịch,” cô thầm thì. “Cha em là một người đàn ông tuyệt vời, hoàn toàn của gia đình, không có gì dính líu đến quân đội.”

Richard mỉm cười, nhưng nhanh chóng nghiêm túc. Khi Thea nhìn lên, cô thấy sự kiên quyết trong đôi mắt anh. “Chúng ta phải làm đúng,” anh nói một cách điềm tĩnh. “Đây là lần thứ mười hai của chúng ta. Anh không nghĩ chúng ta sẽ có một cơ hội khác.”

Thea giật lùi lại một chút. “Sẽ có ích đấy nếu em biết tại sao anh đã . . . điều anh đã làm. Em đã chưa bao giờ biết. Nói cho em, Richard. Bằng cách đó em có thể bảo vệ -”

Anh lắc đầu. “Anh không thể. Tất cả nằm ở lòng tin. Nó là chìa khóa cho tất cả. Anh phải tin em. Em phải tin anh ... thậm chí trong trường hợp có bằng chứng rõ nét của điều ngược lại.”

“Đó là một đòi hỏi quá nhiều,” cô nói với một âm thanh khô khan. “Anh có phải tin em tới mức độ đó không?”

“Anh đã như vậy.” Một niềm hy vọng làm miệng anh giật giật với một nụ cười châm biếm. “Trong cuộc đời trước. Đó chắc hẳn là lý do hoàn cảnh của chúng ta đã thay đổi.”

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Anh cũng không thể nói với em. Điều đó có thể làm thay đổi những thứ khác. Hoặc là em nhớ lại hoặc là không. Hoặc lần này chúng ta làm đúng, hoặc chúng ta thua mãi mãi.”

Cô không thích những lựa chọn đó. Cô muốn hét lên với anh, trút cơn giận dữ vào sự tàn nhẫn của định mệnh, nhưng biết nó không ích gì. Cô chỉ có thể chiến đấu cuộc chiến của chính mình, biết rằng cuộc đời cô sẽ bất ổn nếu cô thua. Có lẽ đó là điểm chính trong tất cả, rút cục thì mỗi người bọn họ phải chịu trách nhiệm về đời mình. Nếu thế, cô không cần quan tâm nhiều đến bài học đó.

Anh bắt đầu hôn cô lại, ngửa đầu cô và say sưa uống lấy miệng cô. Thea có thể đắm mê những nụ hôn của anh trong hàng giờ, nhưng còn quá sớm khi anh rút lui, hơi thở anh rời rạc và nổi ham muốn làm đôi mắt anh tối đi. “Nằm xuống với anh,” anh thầm thì. “Đã quá lâu rồi. Anh cần em, Thea.”

Anh đã như thế. Sự dưng dưng của anh cứng như sắt chạm vào mông cô. Tuy nhiên, dù với tất cả sự thân mật của họ trong những cuộc sống quá khứ, ở kiếp này cô chỉ vừa mới gặp anh, và cô miễn cưỡng khi để mọi thứ đi quá xa, quá nhanh. Anh trông thấy sự khước từ trong nét mặt trước khi cô có thể nói, và lầm bầm nguyên rủa trong hơi thở.

“Lần nào em cũng làm điều này,” anh nói trong nỗi thất vọng sống sượng. “Em làm anh phát điên. Hoặc em làm anh chờ đợi trong khi anh đang muốn em chết đi được, hoặc em khiêu khích anh làm tình với em khi anh biết rõ là không nên.”

“Thật vậy ư?” Thea cời tuột vạt áo anh và ném cho anh một cái nhìn gợi cảm qua vai. Cô đã chưa bao giờ nhìn ai một cách khêu gợi như thế trước đây, và ngạc nhiên một cách nhẹ nhàng về bản thân làm sao biết

được điều đó, nhưng cử chỉ đó tới thật tự nhiên. Có lẽ, trong quá khứ, cô đã có vẻ là một người đàn bà khêu gợi. Cô thích ý nghĩ đó. Cảm thấy nó rất đúng. Tính cách của Richard quá mạnh đến nỗi cô cần điều gì đó để giữ anh ở ranh giới.

Anh trừng mắt với cô, và bàn tay siết lại thành nắm đấm. Nếu họ tiến xa hơn trong mối quan hệ, cô nghĩ, anh sẽ không tìm kiếm câu trả lời, tối thiểu là vẫn chưa. Trước tiên anh sẽ nỗ lực điên cuồng để cảm dỗ cô – một nỗ lực thường rất thành công. Cho dù tên anh là gì, và bất cứ thời gian nào, Richard đã luôn là một người tình khêu gợi ẩn tượng. Nhưng anh cũng cảm thấy sự đè nén mới mẻ, biết rằng cô cũng quá hứng thú với điều anh muốn.

Một cách khó nhọc anh đứng lên, cau mày vì bức dọc. “Trong trường hợp đó, chúng ta nên ra khỏi đây, có thể lái xe vào thị trấn ăn trưa. Hoặc ăn sáng,” anh sửa lại, liếc nhìn đồng hồ đeo tay.

Thea mỉm cười, vừa thích thú vừa xúc động bởi sự chu đáo của anh. Ở nơi công cộng cùng với anh có vẻ an toàn hơn nhiều ở đây. “Giống như một buổi hẹn hò,” cô nói, và cười. “Chúng ta chưa bao giờ làm điều đó trước đây.”

Đó quả là một ngày thú vị, tràn đầy niềm hân hoan của sự tái phát hiện. Sau khi ăn sáng ở quán cà phê cô quạnh trong thị trấn nhỏ gần đó, họ lái xe trở lại những con đường, thi thoảng dừng lại để ra ngoài và dạo chơi. Richard cẩn thận tránh tất cả những con suối và bờ ao, và Thea hết sức thoải mái, có thể hoàn toàn tập trung để tìm hiểu một lần nữa người đàn ông cô đã luôn yêu. Quá nhiều điều anh đã làm trong những kí ức, vài trong số chúng thật ngọt ngào và một vài thật đáng lo. Nói những kiếp sống trước cùng nhau của họ hỗn độn sẽ là giảm bớt vấn đề. Cô đã chấn động khi nhớ lại lần cô dùng một con dao để bảo vệ mình khỏi anh, cuộc đổ sức đã kết thúc trong cảnh máu rơi: máu của anh. Và trong cảnh làm tình.

Nhưng với mỗi kí ức mới, cô cảm thấy hoàn thiện hơn, khi những mảnh bị mất trở lại đúng vị trí. Cô thấy như thể cô chỉ là một con người thiếu hoàn chỉnh trong suốt hai chín năm của đời mình, và chỉ lúc này mới trở nên đầy đủ, một con người thực sự.

Và có nhiều điều mới để khám phá về anh. Anh không khô cứng; anh là một người đàn ông hiện đại, với những kí ức và trải nghiệm không gồm có cô. Thi thoảng anh dùng một thuật ngữ hay một cụm từ cổ xưa làm cô thích thú, cho tới lúc cô bắt gặp bản thân mình làm điều tương tự.

“Em tự hỏi tại sao lần này chúng ta nhớ lại,” cô mơ màng trong lúc họ thả bộ dọc theo con đường mòn hoang vắng, với những cái cây mọc rất dày quá đầu tạo thành một mái hầm mờ tối, mát lạnh. Họ đã để lại chiếc xe Jeep của anh cả trăm thước phía sau, kéo nó vào một bên để nó không chặn luồng giao thông vốn rất thưa thớt. “Chúng ta chưa bao giờ nhớ được trước đây.”

“Có lẽ vì đây là lần cuối cùng.” Anh nắm tay cô trong tay mình. Cô chỉ muốn ngắm nhìn anh, để hấp thu những chi tiết thẳng đứng của anh, đường nét của người lính, góc độ ương ngạnh của mái tóc sẫm màu, cái cạnh cương nghị của quai hàm. Nỗi hốt hoảng tràn ngập cô bởi ý nghĩ chuyện này kết thúc, và mất anh vĩnh viễn nếu cô không thể lừa dối định mệnh.

Cô xiết chặt những ngón tay mình vào tay anh. Đó là điều cô phải làm: chống lại số mệnh. Nếu cô thắng, cô sẽ có cuộc sống với người đàn ông cô đã yêu cả hai ngàn năm qua. Nếu cô thua, cô sẽ chết. Thật đơn giản.

Sáng hôm sau, Thea nằm bất động trong thời khắc trước bình minh, hơi thở của cô nhịp nhàng trong giai điệu sâu, thoải mái của giấc ngủ. Giấc mơ bắt đầu lộ ra, những khung cảnh cách đây rất lâu chạy trong tiềm thức của cô.

Cái hồ yên lặng và đẹp kì lạ trong buổi sớm. Cô đứng trên bến thuyền và ngắm mặt trời vàng trời lên từ sau rừng cây cao tối tăm, ngắm mặt hồ chuyển từ màu đen sang màu hồng rực khi nó phản chiếu sắc đỏ của bầu trời. Cô yêu cái hồ trong tất cả sắc thái của nó, nhưng mặt trời mọc là cảnh cô thích nhất. Cô đã chờ đợi, và được đền đáp bằng tiếng kêu ám ảnh của loài chim lặn gavia khi mặt hồ tỉnh giấc và chào đón một ngày mới. Đưa con cử động trong bụng cô, một cử động nhẹ nhàng khi bàn tay bé nhỏ duỗi ra. Cô mỉm cười, và tay cô lướt xuống nơi trời lên chuyển động nho nhỏ đó. Cô thường thức cảm nhận về sự sống quý giá ấy. Con của cô – và của anh. Đã năm tháng qua cô nuôi dưỡng đứa bé trong mình, thích thú khi mỗi ngày qua cơ thể cô lại thay đổi nhiều hơn. Chỗ phồng nhỏ bé nơi bụng cô lúc này trở nên dễ nhận biết.

Cô sẽ đối mặt với vấn đề đó, và cơn thịnh nộ của cha cô, khi cần thiết, nhưng cô sẽ không để bất kì điều gì làm hại đứa bé.

Cô vẫn thức dậy trong đau đớn vì sự hiện diện của người cô yêu, khóc vì anh, vì điều gì sẽ đến nếu anh đã là một ai khác, nếu cô đã là một ai khác. Quỷ tha ma bắt lũ đàn ông, và quỷ bắt những cuộc chiến tranh của họ. Cô sẽ chọn anh, nếu anh cho cô cơ hội, nhưng anh không. Thay vì vậy anh chỉ đơn giản thoát khỏi cuộc đời cô, không tin rằng cô yêu anh đủ nhiều. Anh không biết về sự sống mới mà anh đã để lại trong cô.

Đột nhiên cái sàn rung lên bên dưới cô khi một đôi chân đi giày ống đập vào những tấm ván. Giật mình, cô quay lại, và rồi đứng bất động với cơn sốc, tự hỏi liệu cô có đang mơ hay liệu bằng cách nào đó nỗi khát khao của cô đã làm anh xuất hiện trong bình minh. Những mảng sương mờ nhạt cuộn quanh anh khi anh sai bước hướng tới cô. Trái tim cô thắt lại đau đớn. Thậm chí nếu anh không có thực, cô vẫn cảm ơn Chúa vì cơ hội để trông thấy anh thật rõ một lần nữa – mái tóc dày màu sẫm, đôi mắt lấp lánh màu biển, cơ bắp hoàn hảo của cơ thể anh.

Anh dừng lại cách cô năm bước chân, đột nhiên như thể anh va vào một bức tường. Cái nhìn ngờ vực quét xuống thân thể cô, đường nét quá rõ ràng trong tấm áo ngủ mỏng manh cô đang mặc, với mặt trời chiếu sáng sau lưng cô. Anh nhìn tay cô đang đặt một cách che chở trên chỗ phồng nơi bụng, trong một cử chỉ bản năng của một phụ nữ mang thai.

Anh là thật. Cảm ơn Chúa, anh là thật. Anh đã trở lại với cô. Cô nhìn cơn chấn động phản chiếu trong mắt anh khi anh đương đầu với sự thực của việc làm cha. Anh nhìn chăm chăm vào bụng cô một lúc lâu, khoảnh khắc im lặng trước khi kéo cái nhìn trở lại với cô.

“Tại sao em không nói với anh?” anh hỏi bằng giọng khàn khàn.

“Em đã không biết,” cô nói. “Cho tới sau khi anh bỏ đi.”

Anh lại gần cô, thận trọng như thể đang đương đầu với một loài thú dữ, chậm rãi giơ bàn tay đặt lên bụng cô. Cô run rẩy bởi hơi nóng và sức mạnh sự đụng chạm của anh, và gần như rên rỉ lớn tiếng khi nỗi đau của những tháng ngày vắng anh được giải tỏa từ da thịt cô. Anh không cảm thấy mình đã làm cô tổn thương đến thế nào sao? Anh không thể nói lên rằng sự vắng mặt của anh đã gần như giết chết cô, và chỉ nhờ sự nhận biết mình đang mang đứa con của anh mới cho cô lý do để sống?

Và rồi cô cảm thấy cơn run rẩy cũng đang quét qua anh, khi tay anh chạm vào thân thể cô. Sức nóng nguyên sơ cháy bùng giữa họ. Cô hít một hơi thở sâu, rung động của ham muốn, cơ thể cô mềm ra và ẩm hơn, trở nên ẩm ướt vì anh trong sự chuẩn bị bản năng.

“Hãy để anh ngắm em,” anh rên rỉ, đã kéo chiếc váy ngủ lên.

Bỗng nhiên cô thấy mình đang nằm trên bên thuyền, thân thể trần trụi của cô tắm trong nắng sớm. Mặt nước vỗ mềm mại xung quanh cô, phía dưới cô, nhưng không chạm vào. Cô cảm thấy như thể mình đang nổi, chỉ được giữ bởi những bàn tay khỏe mạnh đó. Cô nhắm mắt, cho anh sự riêng tư để khám phá tất cả những thay đổi trên cơ thể cô, những thay đổi cô biết quá rõ. Bàn tay thô ráp của anh lướt qua cô nhẹ nhàng như lụa, đụng vào núm vú căng cứng, thắm màu của cô, khum lấy toàn bộ bầu ngực trong lòng bàn tay mình. Sau đó chúng di chuyển xuống bụng cô, đóng khung cái gò nhỏ căng của đứa con anh.

Cô không mở mắt, thậm chí khi anh tách chân cô ra, nâng đầu gối lên và căng rộng chúng để anh có thể nhìn cô. Cô nghẹn thở khi làn khí lạnh trượt qua phần xác thịt nhạy cảm nhất, và nỗi ham muốn anh dữ dội thêm. Anh không cảm thấy cô cần anh biết bao nhiêu, không cảm thấy sự hưởng ứng của cơ thể cô dưới bàn tay anh sao? Dĩ nhiên anh có. Cô đã chưa bao giờ có thể che giấu nỗi ham muốn anh, ngay cả khi cô cố gắng một cách tuyệt vọng. Cô nghe thấy nhịp thở của anh trở nên đứt đoạn, và nóng lên với sự hiểu biết về lòng khao khát của anh.

“Em quá đáng yêu, thật nhút nhát khi nhìn em,” anh thào thì. Cô cảm nhận một ngón tay dài, chai sần đang thăm hiểm những vùng nhạy cảm giữa hai chân cô, ve vuốt và chà xát trước khi nhẹ nhàng trượt vào trong. Cảm xúc của cô đảo đảo với chấn động của sự xâm chiếm ít ỏi đó; lưng cô cong lại trên sàn, và anh vuốt ve cô với tiếng rì rầm sâu. Sau đó cô cảm thấy anh đến gần hơn, đứng giữa hai chân cô, cởi bỏ quần áo của mình, và cô nằm đó trong nỗi đau đớn của sự đề phòng đang chờ đợi khoảnh khắc khi họ lại cùng nhau lần nữa, một lần nữa, một lần nguyên vẹn. Làm đây cô trở lại quá dễ dàng đến nỗi anh có lẽ là một

phần của cô, và họ đều thở hổn hển vì sự hoàn hảo của nó. Sau đó thời gian cho lý trí là quá khứ, và họ chỉ có thể chuyển động cùng nhau, dính chặt vào nhau, sức mạnh của anh được bổ sung bởi sự yếu đuối của cô, đàn ông và đàn bà, quan hệ vĩnh viễn.

Thea rên rỉ trong giấc ngủ khi người tình trong mơ mang cô tới cực điểm ham muốn, và sau đó lặp lại khi giấc mơ thay đổi, rồi lại tiếp tục.

Làn nước gần lại quanh đầu cô, bọt nước trắng tõe ra trên bề mặt nơi cô đi xuống. Chấn động vì điều đó, sau lạc thú cô vừa được biết với anh, làm cô tê liệt trong một lúc, những khoảnh khắc ghê rợn. Rồi cô nghĩ về đứa bé cô đang mang, và thét lên trong tâm lặng nỗi kinh hoàng của mình rằng nó gặp nguy hiểm. cô bắt đầu đấu tranh dữ dội chống lại sự ghi chặt lạnh lùng đang kéo cô xuống dưới, xa bầu không khí, xa khỏi sự sống. Cô không thể để bất cứ điều gì xảy đến với đứa con, không kể cha nó đã làm gì. Bất chấp mọi thứ, cô yêu anh, yêu đứa con của anh.

Nhưng cô không thể thoát được mối ràng buộc đang kéo cô xuống. Tấm áo ngủ bị xoắn lại quanh chân cô, thay vì nổi lên. Hai lá phổi nặng nề trong nỗi đau, cố gắng với lên bầu không khí. Cô chiến đấu với sức đẩy, biết rằng cô sẽ chỉ nuốt vào cái chết. Chiến đấu. cô phải chiến đấu vì đứa con.

Những bàn tay mạnh mẽ nơi vai cô, đẩy cô sâu hơn xuống làn nước. Tuyệt vọng, tầm nhìn đang mờ đi, cô nhìn trần trời qua màn nước xanh tới đôi mắt lạnh lùng lạnh nhạt của người đàn ông cô đã yêu nhiều tới mức sẵn sàng theo anh tới bất cứ đâu. Anh đang ép cô xuống, xuống, xa khỏi bầu không khí duy trì sự sống.

“Tại sao?” cô kêu không thành lời. Làn nước chết chóc xâm chiếm miệng cô, mũi cô, xông xuống họng cô. Cô không thể giữ lâu hơn. Chỉ có đứa bé mang lại cho cô sức mạnh để tiếp tục chiến đấu, khi cô vật lộn chống lại những bàn tay mạnh mẽ đó, cố gắng đẩy anh ta ra. Con của cô . . . cô phải cứu đứa bé. Nhưng bóng tối mạnh dần lên, che phủ mắt cô, và cô biết mình đã thua. Ý nghĩ cuối cùng của cô trong cuộc đời này là một tiếng kêu mơ hồ trong tâm trí của nỗi thất vọng: “Tại sao?”

Những tiếng nước nổi vô vọng rung động cơ thể Thea khi cô tỉnh giấc. Cô cuộn mình lại, chìm đắm bởi nỗi đau buồn, đau buồn cho đứa con chưa ra đời, đau buồn cho người đàn ông cô đã yêu quá nhiều đến mức thậm chí khi cô bị hủy diệt bởi tay bàn anh cũng không giết được cảm xúc của cô về anh. Điều đó không đúng đắn. Anh đã làm tình với cô, và sau đó làm cô chết đuối. Làm thế nào mà một người đàn ông có thể cảm nhận về đứa con anh ta đang cử động trong bụng mẹ nó, và rồi sau đó cố ý làm tiêu tan sự sống mong manh đó? Không quan tâm anh cảm nhận về cô như thế nào, nhưng làm sao anh có thể giết đứa con của mình?

Nỗi đau thật choáng váng. Cô nghe thấy âm thanh nhỏ, ai oán của những tiếng nước nổi khi cô co rúm ở đó, không thể chuyển động, không thể suy nghĩ.

Rồi cô nghe thấy tiếng xe Jeep, thắng gấp trên con đường dẫn, những bánh xe nghiêng trên sỏi. Cô lạnh người, nỗi kinh hoàng như băng đá chạy qua huyết quản. Anh ta ở đây. Cô nên nhớ rằng anh có cùng những giấc mơ như cô; anh biết rằng cô biết về những khoảnh khắc ác mộng cuối cùng bên dưới mặt nước. Cô không thể bắt đầu nghĩ rằng anh đang cố gắng hoàn thành bằng cách lặp lại cái chết của cô qua mỗi cuộc đời, nhưng đột nhiên cô không nghĩ ngợi gì về điều đó, nếu cô còn ở lại đây, cô hồ nghi rất ít rằng định mệnh tái diễn lần nữa. Sau giấc mộng cuối cùng đó, không có cách nào để anh có thể nói năng ngọt ngào với cô mà không có nỗi sợ hãi theo cái cách anh đã làm trước đây.

Cô nhảy khỏi giường, không mất thời gian để chộp quần áo. Đôi chân trần của cô không phát ra tiếng động khi cô chạy vội ra từ phòng ngủ, băng qua phòng khách, và vào trong bếp. Cô với lấy cánh cửa phía sau ngay khi nắm tay to lớn của anh nện vào cửa trước.

“Thea.” Giọng nói trầm của anh đầy ép buộc, nhưng bị nén lại, như thể anh đang cố gắng thuyết phục rằng cô không gặp bất kỳ nguy hiểm nào cả.

Những cái bóng khó hiểu của buổi rạng đông vẫn bao phủ căn phòng, ánh sáng màu xám quá yếu ớt để xuyên qua những cánh cửa sổ. Như một loài thú nhỏ đang cố gắng thoát khỏi sự chú ý của loài săn mồi, Thea giữ mình đứng yên, đầu cô dựng lên khi cô lắng nghe âm thanh nhẹ nhất của những chuyển động từ anh.

Liệu cô có thể lao qua cánh cửa sau mà không gây ra bất kì tiếng động dễ bị phát hiện nào? Hay là anh ta lúc này thậm chí đang di chuyển một cách lặng lẽ quanh ngôi nhà để tới chính cánh cửa này? Ý nghĩ mở cửa ra và mặt đối mặt với anh ta làm máu cô còn lạnh hơn.

“Thea, nghe anh này.”

Anh ta vẫn đứng nơi hành lang trước. Thea dò dẫm sợi dây xích, cầu nguyện những bàn tay run rẩy sẽ không phản bội cô. Cô tìm thấy nó và chậm chạp, khổ sở, cởi nó ra, giữ chặt trong tay để chúng không kêu leng keng. Sau đó cô với tay tới chỗ khóa.

“Không như em nghĩ đâu, cưng. Đừng sợ anh, làm ơn. Hãy tin anh.”

Tin anh ta! Cô gần như cười lớn, bong bóng của cơn kích động tràn lên mặc dù cô nỗ lực hết sức. Cuối cùng cô nén âm thanh lại. Anh ta đã nói thế quá nhiều lần tới mức hai từ đó đã trở thành lời cầu nguyện. Một cuộc đời và cô đã tin anh lần nữa – với trái tim cô, cơ thể cô, sự sống của đứa bé – và mỗi lần anh đều chống lại cô.

Cô tìm thấy cái khóa, xoay nó một cách yên lặng.

“Thea, anh biết em dậy rồi. Anh biết em có thể nghe anh.”

Cô mở cánh cửa từ từ, giữ hơi thở không gây ra bất kì tiếng động nào sẽ báo cho anh. Mỗi inch trong phòng đều chứa ánh sáng màu xám đang tràn qua khe hẹp. Bình minh đang tới gần hơn từng giây, mang theo ánh nắng rực rỡ sẽ làm cho cô không thể trốn khỏi anh ta. Cô nhận ra mình không có chìa khóa xe, và điều đó hầu như làm cô tê cứng. Nhưng cô không dám trở lại lấy chúng; cô sẽ phải trốn đi bằng đôi chân.

Dù sao như vậy có lẽ là tốt nhất. Nếu cô đi xe, anh ta sẽ dễ dàng bám theo. Cô cảm thấy dễ bị nguy hiểm hơn nếu đi bộ, nhưng việc ẩn nấp sẽ dễ dàng hơn.

Cuối cùng cánh cửa cũng mở ra đủ để cô lách qua. Cô thở sâu khi rời khỏi nơi an toàn tạm thời của ngôi nhà. Cô muốn thu mình lại đằng sau những bức tường của nó, nhưng biết rằng anh ta sẽ sớm phá cửa sổ và vào trong, hoặc đá sập cửa trước. Anh ta là một chiến binh, một kẻ giết người. Anh ta có thể vào. Cô không an toàn ở đó.

Đi khom lưng không đóng cửa, chỉ vài bước dưới mái hiên che mưa phía trên đầu. Cũng có một cánh cửa chắn ở đó. Một cách cẩn trọng cô mở chốt, và bắt đầu quá trình tra tấn để nhẹ mở nó ra, những dây thần kinh ngày càng căng hơn. Cô tập trung hết sức, chăm chú vào bản lề, mừng vì nó yên lặng. Có một tiếng cọt kẹt rất nhỏ, không thể nghe rõ thậm chí cách một bước chân, nhưng mồ hôi rịn trên người cô. Một inch, hai inch, sáu. Cánh cửa mở rộng hơn. Tám. Chín. Cô bắt đầu lườn qua.

Richard tiến tới từ một phía ngôi nhà. Anh trông thấy cô và nhảy tới, như một con thú săn mồi kinh khủng.

Thea kêu lên và giật trở lại, đóng sầm cửa nhà bếp lại và dò dẫm cái khóa. Quá muộn! Anh ta sẽ băng qua cái cửa đó, dù khóa hay không. Cô cảm thấy quyết tâm của anh và bỏ lại cái khóa, thay vì vậy chọn cách có thêm thời gian khi cô chạy hết tốc lực tới cửa trước.

Cánh cửa sau mở tung ngay khi cô với tới cửa trước. Nó vẫn khóa. Ngực cô đè nặng nỗi kinh hoàng, hơi thở cô tắc lại trong lồng ngực và không xuống sâu hơn. Những ngón tay run rẩy co giật của cô cố gắng kéo dây xích, cái khóa.

“Thea!” giọng anh âm âm, vang dội cơn cuồng nộ.

Khóc nức nở, cô giật mở cánh cửa, và lao ra hành lang, đẩy mạnh tấm cửa chắn bên ngoài, phóng qua nó, vấp ngã xuống bãi cỏ rậm rạp ẩm ướt.

Anh bùng ra từ cửa trước. Cô bò dậy, kéo vạt áo ngủ lên tới đầu gối, và chạy về phía đường.

“Chết tiệt, nghe anh đi!” anh ta gào lên, chạy nước rút để chặn cô. Cô rẽ ngang khi anh chắn ngay phía trước, nhưng một lần nữa anh lại ở giữa cô và con đường.

Nỗi tuyệt vọng che phủ tầm nhìn của cô; cơn nức nở bóp nghẹt cô. Cô đã bị dồn vào chân tường. Anh ta sẽ giết cô, và một lần nữa cô lại vô phương chống đỡ.

Cô thả tấm áo xuống, làn áo rào quanh chân cô, khi cô nhìn anh với đôi mắt đầm nước mắt. Ánh sáng màu xám lúc này mạnh hơn, cô có thể trông thấy sự hung tợn trong mắt anh, cái vẻ của quai hàm, làn da bóng nhẫy mồ hôi. Anh chỉ mặc quần jean. Không áo, không giày. Khuôn ngực vạm vỡ của anh trôi lên hạ xuống với mỗi nhịp thở, nhưng anh không hề mệt mỏi, trong khi cô đã kiệt sức. Cô không có cơ hội nào chống lại anh.

Chậm chạp, cô bắt đầu quay lưng lại, nỗi đau trong lòng cô căng ra cho tới lúc nó giúp cô có thể thở, trái tim giữ nhịp đập. “Làm sao anh có thể?” cô khóc nức, bóp nghẹt từng từ. “Con chúng ta . . . Làm sao anh có thể?”

“Thea, nghe anh này.” Anh mở rộng hai bàn tay trong một cử chỉ muốn an ủi cô, nhưng cô biết quá nhiều về anh để trở nên mù quáng. Anh ta không cần vũ khí; anh có thể giết cô chỉ với đôi tay trần. “Bình tĩnh lại nào, em yêu. Anh biết em đang rối loạn, những hầy vào trong nhà với anh và chúng ta sẽ nói chuyện.”

Một cách giận dữ cô quệt nước mắt nơi gò má. “Nói chuyện! Điều đó thì ích gì?” cô rít lên. “Anh phủ nhận điều đã xảy ra sao? Anh không chỉ giết tôi, anh còn giết con chúng ta nữa!” Tuy nhiên cô quay người lại, nỗi đau đớn quá dữ dội vẫn còn nguyên làm cô thậm chí lại gần anh ta. Cô cảm nhận như thể mình đang khóc trong lòng, nỗi đau buồn quá lớn và khó kiểm soát đến mức cô cảm thấy như chào đón cái chết ngay lúc này, để thoát khỏi nỗi đau khủng khiếp.

Anh nhìn phía sau cô, và nét mặt anh thay đổi. Một sự trống rỗng lạ lùng nơi mắt anh. Toàn bộ cơ thể anh căng thẳng khi anh dường như tập trung lại, như thể anh là cái lò xo. “Em đang đứng quá gần mặt nước,” anh nói trong một âm vực vô cảm, dứt khoát. “Hãy tránh khỏi bờ đi.”

Cô liêu liếc nhanh qua vai, và thấy mình đang ở cạnh bờ, cái hồ lạnh lẽo chết chóc đang vỗ gần đôi chân trần của cô. Nước mắt cô làm nhòe đi hình ảnh, nhưng nó ở đó, yên lặng chờ đợi tóm lấy cô.

Nỗi sợ hãi vô cơ về cái hồ day dứt trong cô, nhưng không gì có thể so sánh với nỗi đau đớn khôn nguôi về đứa bé. Cô thay đổi hướng lùi, di chuyển tới bên thuyền. Richard bước theo cô, không cố lại gần hơn, nhưng cũng không cho cô bất kì đường nào để trốn thoát. Sự bất khả kháng của nó dội qua tâm trí. Cô đã cho rằng mình có thể đánh lừa số phận, nhưng những nỗ lực của cô đã vô ích ngay từ đầu.

Đôi chân trần của cô chạm vào gỗ, và cô lùi lên sàn. Richard ngừng lại, đôi mắt xanh dương đảo nhanh lên cô. “Đừng đi xa hơn,” anh kêu. “Cái sàn không an toàn đâu. Vài miếng ván đã mục nát và lỏng rời. Rời khỏi đó đi, bé yêu. Tới đây với anh. Anh sẽ không làm đau em đâu.”

Bé yêu. Nỗi đau vỡ ra từng mảnh trong cô, và cô rên lớn tiếng, bàn tay đặt xuống bụng như thể đứa con vẫn nằm ở đó. Cô liêu lĩnh quay lưng lại phía anh, lắc đầu.

Anh đặt một chân lên sàn. “Anh không thể mang đứa bé trở lại,” anh nói bằng giọng khàn khàn. “Nhưng anh sẽ cho em một đứa con khác. Chúng ta sẽ có nhiều con như em muốn. Đừng rời bỏ anh lần này, Thea. Vì Chúa, chúng ta hãy rời khỏi cái sàn này.”

“Tại sao?” Nước mắt vẫn làm lu mờ tầm nhìn của cô, chảy xuống gò má, cái giếng sâu vô tận của nỗi đau buồn. “Tại sao phải hoãn lại? Tại sao không để nó kết thúc luôn bây giờ đi?” Cô vẫn lùi xa hơn, cảm thấy những tấm ván kêu cọt kẹt và lún xuống dưới đôi chân mình. Nước rất sâu ở dưới cái bến; nó đã từng là nơi hoàn hảo cho ba đứa trẻ hiếu động chạy nhảy và nô đùa, không có nỗi sợ hãi đâm vào đầu óc chúng. Nếu cô sẽ phải chết ở đây, thì đành chịu. Nước. Luôn luôn là nước. Cô đã luôn yêu nó, và cuối cùng thì nó luôn tóm được cô.

Richard chậm chạp bước tới, không rời mắt khỏi cô, tay anh giơ ra. “Làm ơn, cầm lấy tay anh, em yêu. Đừng lùi lại nữa. Nó không an toàn.”

“Tránh xa tôi ra!” cô hét.

“Anh không thể.” Môi anh mím lại. “Anh không bao giờ có thể.” Anh bước tiếp. “Thea –”

Hấp tấp, cô bước lùi lại. Tấm ván lún xuống bởi trọng lượng của cô, rồi bắt đầu vỡ. Cô cảm thấy bề mặt sụp đổ bên dưới chân mình, cô rơi xuống mặt nước. Cô chỉ thấy hình ảnh mờ dần của Richard đang lao tới, khuôn mặt anh xoắn lại bởi cơn giận dữ vô vọng, trước khi mặt nước phủ qua đầu cô.

Thật lạnh lẽo, tối tăm. Cô rơi xuống, bị kéo bởi những bàn tay vô hình. Hình bóng đen đúa của những cái cọc chống sàn trôi qua trước mặt cô khi cô xuống sâu hơn, sâu hơn. Sau tất cả sự kinh hoàng và nỗi đau, hầu như thật khuây khỏa khi được kết thúc, và trong một lúc lâu cô đơn giản là tiến vào điều không thể tránh khỏi, sau đó bản năng nổi lên, vô ích nhưng không dừng lại, và cô bắt đầu chiến đấu, cố gắng đưa mình trở lại mặt nước. Nhưng tấm áo ngủ cuộn lại quanh chân cô, ngày càng xiết chặt hơn khi cô càng vùn vẩy, và cô nhận ra rằng cô đã vướng vào những tấm ván vỡ. Những tấm ván đang kéo cô xuống và với đôi chân bị trói cô không thể tạo ra đủ sức mạnh để kháng cự lại chúng.

Nếu cô có thể cười, cô sẽ cười. Lần này, Richard sẽ không phải làm gì cả. Cô đã tự mình làm điều đó. Tuy nhiên, cô không thể ngừng chiến đấu, cố gắng bơi để thoát khỏi lực kéo của những tấm ván.

Bề mặt hồ bị khuấy động bởi chuyển động của anh, khi anh cắt qua làn nước ngay bên trái cô. Tầm nhìn lơ mơ, nhưng cô có thể thấy làn da mờ nhạt của anh, mái tóc thẫm của anh. Ngay lập tức anh thấy cô, màu trắng của chiếc áo ngủ chỉ rõ vị trí của cô, và anh lao mình tới hướng đó.

Cơn giận dữ lan tỏa trong cô. Anh phải nhìn nó diễn ra; anh không thể để cái hồ làm công việc của nó mà không có sự giúp đỡ của anh. Chắc hẳn anh muốn chắc chắn rằng cô không chiến đấu cho tự do của mình.

Cô giơ tay lên về hướng ngược anh, tăng cường nỗ lực với lên bề mặt của mình. Cô đang dùng tất cả chút oxy cho sự kháng cự, và phổi cô rất bông, nặng nề với nhu cầu hít thở. Richard tóm lấy đôi tay đang vung của cô và bắt đầu đẩy cô xuống, xuống, xa khỏi ánh sáng, khỏi sự sống.

Thea trông thấy anh, bình tĩnh và lạnh lùng, mỗi tế bào của anh đều tập trung vào việc đang làm. Cô còn rất ít thời gian, rất ít. Nỗi đau cuộn trong lòng cô, và nỗi tức giận với số mệnh, bất chấp những nỗ lực hết mình của cô. Một cách liều lĩnh cô cố gắng giật lấy tự do từ anh, sử dụng sức mạnh cuối cùng cho một nỗ lực cuối cùng . . .

Bất chấp tất cả mọi điều, cô đã luôn yêu anh rất nhiều, xa hơn mọi lý lẽ, thậm chí còn hơn cái chết.

Nỗi đau thậm chí còn sâu hơn: sự hiểu biết rằng cô sẽ rời bỏ anh vĩnh viễn. Cái nhìn của họ gặp nhau qua tấm màn nước tối tăm, khuôn mặt anh quá gần cô đến nỗi cô có thể hôn anh, và qua bóng tối ngày một lớn cô trông thấy nỗi thống khổ phản chiếu trong mắt anh. Tin anh, anh đã lặp đi lặp lại. Tin anh . . . thậm chí khi có bằng chứng rõ ràng cho điều ngược lại. Hãy tin anh . . .

Tin anh ấy.

Nhận thức căng ra trong Thea như mặt trời chói lọi. Lòng tin.

Cô đã chưa bao giờ có thể tin anh, hay tình yêu của anh với cô. Họ đã thích nhau như hai con thú luôn cảnh giác, ham muốn lẫn nhau, nhưng không dám để mình dễ bị tấn công vì nhau. Họ đã không tin nhau. Và họ đã phải trả giá.

Tin anh.

Cô ngừng chống cự, để mình rũ xuống, để anh làm điều anh muốn. Dù sao cô không còn sức nữa. Cái nhìn của họ vẫn ghim lại, và qua đôi mắt cô trao mình cho anh, tình yêu của cô chiếu sáng qua đó. Thậm chí nếu đã là quá muộn, cô muốn anh biết rằng cuối cùng thì, mặc kệ mọi thứ, cô yêu anh.

Cô nhìn mắt anh lóe lên, cảm thấy nỗ lực được phục hồi của anh khi anh đẩy cô xuống, xuống dưới bằng mọi cách. Sau đó, không vướng khối lượng những tấm ván đang lôi cô, anh có thể nổi lỏng làn vải áo ngủ để giải phóng nó khỏi tấm gỗ. Bong bóng không khí cuối cùng thoát khỏi môi cô khi anh quẩn tay mình quanh eo cô và sử dụng đôi chân khỏe mạnh đẩy họ lên, lên tới mặt hồ và luồng khí oxy kì diệu, lên tới sự sống.

"Chúa ơi, làm ơn, LÀM ƠN, ôi Chúa ơi, làm ơn." Cô nghe thấy lời cầu nguyện nho nhỏ tuyệt vọng của anh khi anh kéo cô khỏi mặt nước, nhưng cô không thể đáp lại, không thể cử động, khi cô rơi tòm vào vòng tay anh như con búp bê vải tả tơi. Hai lá phổi chưa hoàn toàn làm việc, cô không thể hít những hơi thở sâu, rối loạn như cô cần.

Richard đặt cô trên bãi cỏ và bắt đầu dấm vào lưng cô. Hai lá phổi thành linh giật mạnh, sau đó nặng trĩu, và cô khạc ra một lượng nước hồ. Anh tiếp tục dấm cho tới khi cô nghĩ rằng anh sẽ làm nứt xương sườn mình mất.

“Em ... Ồn ... rồi,” cô thở hổn hển, cố gắng tránh nắm tay khổng lồ đó. Cô ho nhiều hơn, khạc khan.

Sụp xuống bên cạnh cô trong cơn ho bùng nổ của chính anh, cơ ngực anh nặng nề khi anh đấu tranh lấy không khí.

Thea gắng sức nghiêng sang một bên, với tới anh, cần chạm vào anh. Họ nằm trên cỏ, run rẩy và ho, khi những tia nắng ấm đầu tiên trườn qua mặt hồ đọng vào họ. Anh ôm chặt lấy cô một cách rối loạn, nước mắt chảy xuống má anh, thì thầm những tiếng rời rạc khi anh đặt những nụ hôn tuyệt vọng lên khuôn mặt cô, cổ họng cô. Thân thể to lớn của anh căng ra, run rẩy với sự căng thẳng không thể dịu đi. Anh lặn cô xuống dưới anh, kéo mạnh tấm áo ướt đầm tới eo cô. Thea cảm thấy nhu cầu dữ dội đến tuyệt vọng của anh, và vẫn nằm yên khi anh chiến đấu với lớp vải quần jean ẩm ướt, ương ngạnh, cuối cùng cũng mở được và cởi nó ra. Anh mở hai chân cô ra và đâm vào trong cô, to nóng và quá cứng đến nỗi cô kêu lên cùng lúc giữ anh chặt hết mức như cô có thể.

Anh di chuyển nhanh và mạnh, với nhu cầu khẳng định rằng họ vẫn còn sống, nhu cầu kết nối với cô. Sự hưởng ứng của Thea mất kiểm soát và cô lên cực điểm hầu như ngay tức thì, kêu lên với niềm vui sướng có anh ở đó với cô khi cô dính sát vào tay chân anh. Anh thỏa mãn dữ dội, rùng mình, và cô cảm thấy dòng lũ ấm áp của sự cực khoái của anh bên trong cô, sau đó anh ngã lên đám cỏ bên cạnh.

Anh nằm ở đó ôm chặt cô một lúc lâu, đầu cô đặt trên vai anh, họ không thể ngừng sờ mó lẫn nhau. Anh vuốt những lọn tóc rối ương bướng của cô; cô vuốt ve ngực anh, cánh tay anh. Anh hôn thái dương cô; cô rúc vào hàm anh. Anh bóp và ve vuốt khuôn ngực cô; đôi tay cô lang thang tới bộ phận nam tính trần trụi. Cô nghĩ rằng họ đã làm nên một bức tranh tuyệt vời, nằm đó trên mặt đất với tấm áo ngủ của cô bị kéo tới eo và quần anh bị giật tới đầu gối, nhưng mặt trời đang sưởi ấm và cô mơ màng, thân thể cô được thỏa mãn đủ đầy, và cô không mấy quan tâm.

Rốt cuộc anh di chuyển, đá chân khỏi chiếc quần jean quý quái. Cô mỉm cười khi anh duỗi ra trần trướng một cách hạnh phúc. Anh đã chưa bao giờ được sung sướng bởi vì sự thừa mứa tính e thẹn. Nhưng lúc này, gần như là một tội ác nếu che đậy một cơ thể như anh. Cô thở sâu với niềm hạnh phúc của chính mình, nghĩ về những điều tuyệt vời cô sẽ làm với anh sau này, khi họ nằm dài trên chiếc giường lớn. Vài điều đòi hỏi một chiếc nệm hơn là bãi cỏ. Mặc dù những tấm da thú cũng thật tuyệt vời . . .

“Tất cả những lần đó,” cô thì thầm, hôn vai anh. “Anh đều đang cố gắng cứu em.”

Đôi mắt lấp lánh hé mở khi anh ôm cô gần hơn. “Dĩ nhiên rồi,” anh nói đơn giản. “Anh không thể sống mà không có em.”

Nhưng anh đã sống mà. Lời nhận xét tan biến trên môi cô khi cô nhìn anh chăm chăm, đọc được vẻ mặt anh. Đôi mắt anh điềm tĩnh, và thừa nhận. Niềm xúc động căng lên trong ngực cô cho tới khi cô có thể thở, và nước mắt long lanh trong đôi mắt. “Quý bắt anh đi,” giọng cô run run. Anh đã không sống. Mỗi cuộc đời, khi anh thất bại trong việc cứu cô, anh đã ở lại đó với cô, chọn cách chia sẻ cái chết còn hơn sống tiếp mà không có cô. Đây là cơ hội cuối cùng của anh cũng như của cô, cơ hội cuối cùng của họ. “Quý bắt anh đi,” cô lặp lại, đâm vào ngực anh bằng nắm tay mình. “Sao anh có thể làm thế? Tại sao anh không tiếp tục sống?”

Một nụ cười hé mở trên môi anh khi anh đùa nghịch với một lọn tóc quăn của cô. “Em sẽ làm vậy sao?” anh hỏi, và cười toe toét khi cô quắc mắt với anh. Không, cô không thể bỏ lại anh trong làn nước và sống tiếp. Cô sẽ đi cùng anh.

“Em đúng là con mèo hung dữ,” anh nói một cách thỏa mãn, ôm cô dựa vào ngực anh. “Em đã dẫn anh theo trong một cuộc săn đuổi, nhưng bây giờ anh đã bắt được em rồi. Cuối cùng chúng ta cũng làm đúng.”

4. Chương 4

Hai ngày sau Thea và Richard đang ngồi ngoài trời trên chiếc đu anh đã sửa lại, nhìn ngắm mặt hồ một cách thỏa mãn. Đôi chân trần của cô nằm trong lòng anh và anh đang xoa bóp chúng, anh nói rằng muốn được luyện tập cho lúc cô mang thai và cần sự phục vụ như thế. Cả hai người họ đều quả quyết kì cục rằng lần làm tình đầu tiên của họ đã thụ thai, và niềm hạnh phúc của cô quá say sưa tới mức cô cảm thấy choáng váng.

Nỗi sợ nước của cô đã đột ngột biến mất như khi nó tới. Cô vẫn chưa bơi, nhưng vì những lo ngại của Richard hơn là của cô. Bất cứ khi nào họ đi dạo, anh vẫn chen giữa cô và mặt nước, và cô tự hỏi liệu anh có bao giờ dụi bớt sự thận trọng của mình không.

Những kế hoạch. Họ đã lên nhiều kế hoạch cho cuộc sống cùng với nhau. Một điểm là, cô sẽ tới Bắc Carolina. Người chiến binh của cô không chỉ “thuộc” Không Lực Đặc Biệt – anh là một đại tá quân đội. Vì anh ba mươi lăm tuổi, điều đó có nghĩa là anh có nhiều thời gian rời khỏi phạm vi thông thường, điều chắc chắn xảy ra. Thea phần nào nghĩ rằng cô sẽ phải từ bỏ việc sơn nhà; nó không phải là việc thông thường cho một người vợ làm. Mặc dù, những bức tranh tường là một việc khác . . .

Tuy nhiên, lúc này, họ đang thích thú một cách ích kỷ khi trở nên hành động kì quặc đối với nhau, ôm nhau trong mỗi khoảnh khắc riêng tư của họ. Họ đã dọn sạch sân cỏ, và sáng nay họ đã bắt đầu chuẩn bị sơn cho ngôi nhà lớp áo mới. Dù vậy, hầu hết thời gian, họ dành ở trên giường.

Cô nghiêng mặt về phía mặt trời, và dịu dàng khum tay nơi bụng mình. Nó ở đó. Cô biết nó ở đó. Cô không cần que thử hay kết quả kiểm tra để khẳng định điều mà cô cảm thấy trong mỗi tế bào cơ thể mình. Quá nhỏ bé để có thể thấy, vẫn chưa, nhưng chắc chắn ở đó.

Bàn tay của Richard ôm lấy tay cô, và cô mở mắt để thấy anh đang cười với mình. “Trai hay gái đây?” anh hỏi.

Cô ngáp ngừng. “Anh nghĩ sao?”

“Anh hỏi trước.”

“Hãy nói cùng với nhau. Anh trước đi.”

Miệng anh mở ra, rồi anh dừng lại và nheo mắt với cô. “Giống như anh,” cô nói tự mãn.

“Tuyệt. Được rồi, là con trai.”

Cô đan những ngón tay mình vào tay anh, thở sâu với sự hài lòng. “Em đồng ý.” Một bé trai. Con trai của Richard. Đứa bé đã chết với cô là con gái. Cô nuốt lại những giọt nước mắt cho đứa trẻ đó, tự hỏi liệu nó mãi mãi mất đi, hay liệu nó cũng được ban cho một cơ hội khác.

“Con bé sẽ có cơ hội khác,” Richard thăm thò, ôm Thea lại gần. “Có lẽ lần tới. Chúng ta sẽ biết.”

Phải, họ sẽ biết. Mỗi đêm, kí ức của cô lại trở nên hoàn chỉnh hơn khi những giấc mơ tiếp tục. Richard vẫn chia sẻ chúng, và họ sẽ thức dậy để thấy thân thể mình khóa chặt vào nhau, khoái cảm vẫn rung động trong họ. Họ được liên kết, thân xác và linh hồn, quá khứ tiết lộ với họ như nó làm với chỉ một vài người may mắn.

Họ nghe thấy tiếng xe trước khi có thể thấy chúng, và Thea ngồi lên, đu mình xuống mặt đất. Richard đứng dậy, di chuyển một cách tự động tới giữa cô và bất cứ ai đến gần. Thea kéo mạnh thắt lưng anh và anh nhìn quanh, cái nhìn ngưng ngừng lướt qua khuôn mặt anh khi anh nhận ra điều anh đã làm.

“Thói quen cũ,” anh nói, nhún vai. “Thật sự cũ.”

Khi ba chiếc xe tới trong tầm mắt, và Thea nhìn trong sự ngạc nhiên vì toàn bộ gia đình cô đang tới. Mất một khoảnh khắc cô mới nhận ra. “Hôm nay là sinh nhật em!” cô há hốc miệng. “Em đã quên mất!”

“Sinh nhật à?” Anh thắt một cánh tay qua vai cô. “Về điều đó. Nó làm em . . . ba mươi tuổi, phải không? Anh phải nói với em, đây là tuổi lớn nhất em từng trải qua. Nhưng em vẫn đang duy trì tốt đấy.”

“Cảm ơn anh nhiều.” Cười toe toét, cô nắm lấy tay anh và bắt đầu kéo anh về phía trước. Cô sẽ thấy liệu anh có còn quá tươi tắn sau khi bị áp đảo bởi gia đình cô. Những đứa cháu trai và cháu gái đang trườn khỏi cửa se, chạy tới chỗ cô, trong khi những người lớn xuất hiện sau đó. Lee và Cynthia, Jason và June, mẹ và cha cô, tất cả tiến lại gần với một chút thận trọng, như thể sợ rằng họ đã xâm phạm một cuộc ẩn trốn lãng mạn.

“Mẹ không nhận ra là con đã mang theo một người bạn đồng hành, con yêu,” mẹ cô nói, nhìn Richard từ trên xuống dưới với sự đánh giá phê bình của một người mẹ.

Richard cười, âm thanh chậm rãi và dễ chịu. “Cô ấy không mang,” anh nói, bắt tay cha của Thea. “Cháu là Richard Chance. Cháu đang thuê ngôi nhà bên cạnh.”

Cha cô cười. “Tôi là Paul Marlow, cha của Thea. Đây là vợ tôi, Emily.” Những lời giới thiệu lịch sự được đưa ra quanh đó, và Thea phải cắn môi để khỏi cười lớn. Mặc dù cha cô hoàn toàn thoải mái, và cả Cynthia và June đều đang cười vui vẻ với anh, mẹ và anh em cô đang cau mày một cách nghi ngờ về người chiến binh đứng giữa họ.

Trước khi bất kì sự cản trở nào có thể được nói ra, cô trượt tay mình lên tay Richard. “Đại tá Richard Chance,” cô nói dịu dàng. “Rời đi từ Fort Bragg, Bắc Carolina. Và, trong lý lịch, là người chồng tương lai của con.”

Những lời đó gây ra một thay đổi mạnh mẽ nơi những người thân không mấy thân thiện của cô. Giữa sự náo động của những lời chúc mừng và những tiếng kêu, thêm nữa là nước mắt từ mẹ cô, cô nghe thấy cha mình trầm ngâm nói. “Đó là một quyết định quá nhanh, các con vừa biết nhau, khoảng, bốn hay năm ngày?”

“Không đâu,” Richard nói với sự tự tin hoàn hảo. “Chúng con đã biết về nhau và trong nhiều năm, tuy nhiên việc sắp xếp thời gian không khớp. Mặc dù, lần này mọi thứ đều ổn. Con đoán đó là do lựa chọn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lake-of-dreams>